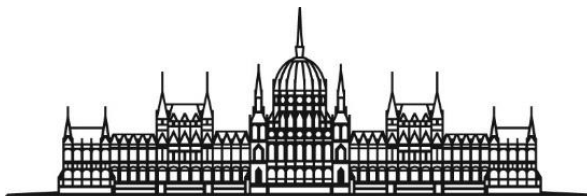

Országgyűlési Napló

Dúró Dóra és dr. Latorcai János
elnöklete alatt

Jegyzők: *Bakos Bernadett, Dócs Dávid, Földi László*

Tárgyai**Hasáb**

Az ülésnap megnyitása	7367
A Magyar Nemzeti Bank 2021. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója és az ennek elfogadásáról szóló határozati javaslat együttes általános vitája a lezárásig	7367
Dr. Matolcsy György , a Magyar Nemzeti Bank elnöke, a napirendi pont előadója	7367
Bánki Erik , a Gazdasági Bizottság előadója, a napirendi pont előadója	7375
Felszólalók:	
Witzmann Mihály , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	7378
Dr. Dávid Ferenc , a DK képviselőcsoportja részéről.....	7380
Nacsá Lőrinc , a KDNP képviselőcsoportja részéről	7384
Vajda Zoltán , az MSZP képviselőcsoportja részéről	7387
Z. Kárpát Dániel , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	7392
Dr. Apáti István , a Mi Hazánk képviselőcsoportja részéről	7398
Gréczy Zsolt (DK)	7403
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	7407
Dr. Apáti István (Mi Hazánk).....	7409
Herczeg Tamás (Fidesz).....	7413
Dr. Apáti István (Mi Hazánk).....	7414
Virág Barnabás , a Magyar Nemzeti Bank alelnökének előadói válasza	7415
Napirend utáni felszólalások:	
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	7424
Bakos Bernadett (LMP).....	7426
Dócs Dávid (Mi Hazánk)	7428
Az ülés bezárása	7430

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
6. ülésnapja
2023. március 8-án, szerdán
(9.02 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyző: Földi László)

ELNÖK: *(A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket. Foglaljanak helyet! Tájékoztatom önöket, hogy az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 6. ülésnapján Földi László és Dócs Dávid jegyző urak lesznek a segítségemre. A tavaszi ülészakának **6. ülésnapját megnyitom**, és mindenkit köszöntök, aki figyelemmel kíséri mai munkánkat.

Tisztelt Ház! Soron következik a **Magyar Nemzeti Bank 2021. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója és az ennek elfogadásáról** szóló határozati javaslat együttes általános vitája a lezárásig. A Magyar Nemzeti Bank által benyújtott beszámoló B/42. számon, a Gazdasági Bizottság által benyújtott határozati javaslat pedig H/2280. számon a Ház informatikai hálózatán valamennyiünk számára elérhető.

Nagy tisztelettel köszöntöm Matolcsy György elnök urat, a Magyar Nemzeti Bank elnökét. Meg is adom neki a szót a beszámoló megtartására. Nem tudom, elnök úr, felfárad-e az emelvényre. *(Jelzésre:)* Igen. Megvárjuk, míg elnök úr felfárad az emelvényre, és utána adom meg a szót. *(Megtörténik.)* Köszönöm. Parancsoljon, elnök úr, öné a szó.

DR. MATOLCSY GYÖRGY, a Magyar Nemzeti Bank elnöke, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Képviselő Hölgyek és Urak! Először is a hölgyeket szeretném a mai nappal tisztelettel köszönteni; nagymamákat, édesanyákat, lányokat, hölgyeket az összes férfi, de különösen a Magyar Nemzeti Bankban dolgozó férfiak nevében.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztem szerint a Magyar Nemzeti Bank 2021-es működéséről és eredményéről lehet és kell beszélnem. Engedjék meg, hogy elmondjam, hogy egy éves jelentést készítettünk, mint mindig. *(Felmutatja.)* Feltételezem, mindenki aprólékosan átolvasta. Mi ezt tettük, és éppen ezért azt javaslom, hogy tekintsünk el attól, hogy ezt részletesen ismertessem.

(Dócs Dávid elfoglalja helyét a jegyzői székben.)

Hasonló módon kérem, hogy tekintsenek el attól, hogy a Gazdasági Bizottság előtti beszámolómat is megismételjem. Feltételezem, hogy legalább hírből mindenki hallotta. Az ott tett megjegyzések, elemzések, következtetések továbbra is érvényesek, de engedjék meg, hogy egy kicsit máshogy közelítsem meg

a 2021. évünket, illetőleg a Magyar Nemzeti Bank 2021-es tevékenységét és eredményeit.

Az elmúlt 32 évben volt néhány év, amely különösen jelentős egy gazdaságtörténeti horizonton. Nyilván ilyen a rendszerváltoztatás, nyilván ilyen a Bokros-program ideje, nyilván ilyen a kilencvenes évtized első fele, amely lényegében két különböző politikai gondolkodású pártcsalád egymást követő sokkterápiája volt. Nyilván ilyen a 2000-2002 közötti dicsőséges időszak, amikor az elmúlt 32 év alatt Magyarország a legmagasabb ütemet, sebességet, felzárkózási teljesítményt érte el valójában két év alatt, két programnak köszönhetően, az első Széchenyi-tervnek és az új otthonteremtési programnak.

Azóta sem tudtuk megismételni azt a teljesítményt, de miután egyszer elértük - Horváth János arra tanít minket, hogy ami létezik, az lehetséges -, ezt kell megcéloznunk. Ebből a szempontból szeretném önöknek elmondani a 2021. évi magyar nemzeti banki működés felől azokat a lényeges pontokat, amelyek részben persze következnek a korábbi évtizedekből, de meghatározzák előre tíz évvel nagy valószínűséggel, ahogy ezt Demján Sándor mondta 2002-ben a száznapos programról. Sajnos igaza lett, tízéves árnyékot vetett a magyar gazdaságtörténetre az akkor elkövetett óriási hiba, a száznapos program. Nos, van úgy, hogy egy év gazdaságpolitikai karaktere és az abból következő döntések árnyékot vetnek akár egy egész évtizedre.

Ebből a szempontból szeretném értékelni a 2021. évet, és engedjék meg, hogy elmondjam: a 2010-19 közötti korszak valóban a Trianon utáni mintegy százéves magyar gazdaságtörténet legjobb évtizede volt. Tudjuk, hogy miért, tudjuk a receptet; ahogy tudjuk, hogy a 2000-2002 közötti rövid szakasz miért volt olyan sikeres, most is tudjuk, hogy a száz év alatt leg-sikeresebb évtizedünk milyen rugóra járt, mi volt a titok, mi volt a rejtély. Ezt úgy hívjuk, hogy reformok és egyensúlyi növekedés.

2010-2013 között Magyarország, persze kényszerből is, de politikai döntés után, a gazdaságpolitika fordulatával végrehajtott egy nagyon sikeres reformprogramot. Nem lehet mindent felsorolni, nem is érdemes, de engedjék meg, hogy csak három dolgot emeljek ki. Beállítottuk a költségvetés egyensúlyát, ami egy óriási siker volt. Előtte soha nem alakult ki egy olyan költségvetési szerkezet, amelyet bevételi oldalon szanáltunk. Nem kiadási oldalon, bevételi oldalon. Ez volt az új adórendszer. Engedjék meg, hogy ezt nevezsem meg másik sikerforrásként; és harmadiként nyilvánvalóan a munkaerőpiaci reformok sorozata. Annak a három tényezőnek az egyenes és nagyon sikeres eredménye volt az egymillió új munkahely tíz év alatt. Magyarországnak volt jövőképe 2010-ben, a gazdaságpolitikára ez egy egymillió új munkahely közös megteremtését jelezte és jelentette, és ezt el is értük. Egy világos, tiszta, erős jövőkép, cél egy eredményes tíz évet hozott. Egymillió új munkahely.

Igen, de a 2019. év után valami más következett, például egy másik évtized. Mi azt mondjuk, hogy részben visszatértek - a történelem nem ismétli magát, de azért a hajlamai és a mintázatai bizony-bizony emlékeztetnek bizonyos korábbi korszakokra -, visszatérnek, visszatérőben vannak az 1970-es évek és az 1940-es évek. 2019-ben ezt a Magyar Nemzeti Bank jelezte előre, nem sok sikerrel, mind a globális térben, a globális jegybanki csatornákon keresztül, mind pedig Magyarországon a kormány és a gazdaságpolitika számára.

A hetvenes évtized visszatérése nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy már akkor lehetett látni, hogy lesz árrobbanás, mégpedig energiaár-robbanás, a nyomában egy sor más területen is robbannak az árak, például az élelmiszeriparban, de máshol is, a közszolgáltatásoknál, szolgáltatásoknál; lesz háború, hiszen volt a hetvenes évtizedben is; lesz recesszió, válság, hiszen 1970-ben az amerikai gazdasági válsággal indult a hetvenes évtized; lesz egy nagyon erős inflációs nyomás, inflációs hullámok lesznek, sőt, ha nem vigyázunk - jeleztük már 2019-ben előre -, akkor bizony elérkezhet az a pont, hogy nem is tudjuk megfékezni az inflációt. Ez történt a hetvenes években, amikor 1982-ben kellett egy új kiváló amerikai jegybankelnöknek az egekbe emelnie a kamatokat annak érdekében, hogy megfékezze az inflációt.

És bizony visszatér az a korszak, amikor nagyon kell küzdeni a nagyon kicsi növekedésért is. Így hívjuk, hogy stagfláció.

(9.10)

Tehát egy stagnálásközeli növekedés, vagy van, vagy nincs, kicsi, és egy magas infláció - ez a stagfláció korszaka - köszönt be. Jeleztük előre, bekövetkezett.

A Magyar Nemzeti Bank 2020 őszén jelezte, hogy visszatér az infláció. Nagyon kevés nemzetközi globális jegybank volt, amelyik elhitte ezt - volt, aki tudta, de nem mondta, volt, aki nem mondta, mert nem tudta, a kormányok közül szinte senki -, és 2021 elején pedig a saját gazdaságtörténeti összehasonlító elemzéseink során arra jutottunk, hogy nemcsak hogy visszatér az infláció, hanem tartós lesz, tartós és magas szinten tartós.

Miután ezt tettük, 2021 közepén a Magyar Nemzeti Bank egy teljes monetáris politikai fordulatot hajtott végre. Elindította a kamatemelési ciklust, visszavonta a korábbi gazdaságélénkítő programjait, és nagyon erőteljesen és nagyon sikeresen megindult az infláció megfékezése, letörése irányában. Itt történt egy törés a kormányzat és a Magyar Nemzeti Bank között. Míg a Magyar Nemzeti Bank kötelezően rálépett a fékre, addig a kormány - nem kötelezően - rálépett a gázra. Mikor már megindult az infláció első hulláma - hiszen ne felejtjük el, hogy 2021-ben, az év egészében már 5,1 százalékos infláció van -, a kormány

nem vette figyelembe, sajnálatos módon, a Magyar Nemzeti Bank jelzéseit, elemzéseit és javaslatait, a fékre (*sic!*) lépett. Nem kellett volna, volt más út, meg lehetett volna kezdeni az inflációellenes politikát már akkor, amikor éppen elindult. Könnyebb az elején megfékezni valamit, mint a végén keresni a nagy tömlőket, amelyekkel a tüzet oltjuk.

A Magyar Nemzeti Bank azért is tehetette, hogy megindította - kötelező volt, de megindította - az inflációellenes küzdelmet, mert sikeresen kezeltük együtt - kormány, jegybank, bankrendszer, üzleti szektor és a családok - a Covid-19 névre keresztelt összetett válságot. A válságkezelést 14 hónap alatt megoldottuk, korábban négy év alatt sem; gondolok és utalok a 2008 utáni óriási válságra. 2009-ben Lengyelországhoz képest 9 százalékkal maradtunk el. Tehát lehet rosszul kezelni, meg lehet jól kezelni a válságot. A Covid-válságot Magyarország jól kezelte. Az Európai Unió középmezőnyében volt a válságkezelés, és ebben döntő szerepet kapott az együttműködés, a szövetség, valamint a hitel.

Ez egy hitelalapú válságkezelés volt, ahol döntően a Magyar Nemzeti Bank 11 000 milliárd forintos pénzügyi vérátömlesztése adott pénzügyi forrást a túlélésre; hitelalapú válságkezelés volt. A mi számításunk szerint 2020-21-ben, de még egy kicsit 2022-ben is ennek eredményeképpen plusz 10 százalékos magyar gazdasági többlet jött létre, GDP-többlet. Ha az nem lett volna, még ma sem, még ma sem léptünk volna ki a Covid-válság, a Covid által keltett összetett válság, ezen belül a gazdasági válság összecsapó hullámai közül. Döntő volt tehát a pénz, és döntő volt az is, hogy minden válság volt, de pénzügyi válság nem volt, a pénzügyi rendszer nem került egy pillanatra sem veszélybe.

Miután volt egy sikeres évtizedünk, és miután sikeresen kezeltük a Covid-válságot, ezért a Magyar Nemzeti Bank teljes mellszélességgel ráfordulhatott az új válság megelőzésére, az infláció kezelésére. A kormány nem így gondolta, és ez nagy kár, mert ezzel a korábbi évtized igazi sikerkulcsát, az egyensúlyi növekedés kulcsát, tehát hogy egyszerre van egyensúly, költségvetési egyensúly - ez 3 százalék körüli deficitet jelent -, külkereskedelmi egyensúly, folyófizetésimérleg-egyensúly, munkaerőpiaci egyensúly és minden, az infláció körébe tartozó tényező egyensúly, tehát a piaci kínálat-kereslet közötti egyensúly.

Megbomlott ez a gazdaságpolitika, ez a közös siker adó gazdaságpolitika, és azt gondolom, hogy ez az egész évtizedre árnyékot vet. Sajnos Demján Sándor már nincs közöttünk, de elmondaná, hogy barátaim, ti azért most mintha megismételtétek volna a száznapos program hibáit. Kár volt feladni, nagyon nehéz lesz visszatérni innen. Nagyon könnyű elrontani valamit, és nagyon nehéz megjavítani. Ha valaki gyerekjátékokat szerel otthon, főleg, ha egy három és fél éves kisfiú gyerekjátékait, pontosan tudja, hogy

csak kibontani nagyon nehéz, meg utána a kereket visszaszerelni. Tehát ez az egyensúlyi megbomlás, ami tehát egyszerre fakadt a költségvetés, a külkereskedelmi mérleg, a folyó fizetési mérleg és a piaci egyensúlytalanság területein, ami inflációban jelent meg, ez sokáig velünk lesz.

Ez azért is így van, mert ha a magyar gazdaságpolitika számait 2021-ben összehasonlítjuk a térséggel - és a legjobb összehasonlítást Lengyelország kínálja -, akkor azt látjuk, hogy Lengyelországban a költségvetési deficit 1,9 százalékos volt, 2022-ben 3 százalék, Magyarországon 6,8 százalékos volt, Lengyelországban a 2022-es 3 százalékkal szemben a magyar államháztartási deficit 6,1 százalékos volt. És még 2023-ra is inflációs költségvetés készül. Ne legyen senkinek kétsége afelől, hogy a gazdasági növekedésnél magasabb költségvetési hiány - GDP-arányos költségvetési hiány - inflációt gerjeszt. Tehát még a 3,9 százalékos idei előirányzott költségvetés is, úgy, ahogy a 6,8 százalékos meg a 6,1 százalékos, inflációt gerjeszt. Már nem olyan mértékben, mint a korábbi, de ezt teszi.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mélyen tisztelt Elnök Úr! Magyarország a hibás kormányzati gazdaságpolitikai fordulat következtében 2022 második felére három csapdába sétált be, lépett be. Az első a pénzügyi csapda. A pénzügyi csapda az már olyan, hogy nem egy, hanem több csapdából, a csapdából áll - mint a Széchenyi-kártya és más kártyák zsebei -, szóval, van benne egy kamatcsapda. Míg 2021-ben 2,3 százalék volt az államadósság utáni kamatfizetés GDP-arányosan, ez most, 2023-ra 3,7 százalék, és meg fog duplázódni a 2,3 százalékhoz képest jövőre. Ez egy kamatcsapda. Mielőtt még bármi elindult volna, felébredünk január 1-jén minden évben, és nagyon súlyos összegeket, ezermilliárd forint feletti összeget kell fizetnünk kamatra.

A másik pénzügyi csapda a külföldi működőtőke-beáramlás csapdája. Jó a fejlett technológia behozatala, jó a kiegyensúlyozott, földrajzilag, sőt geopolitikailag kiegyensúlyozott külföldi működőtőke-bevonás, de nem lehet arra építeni egy ország felzárkózását! Soha, sehol nem sikerült egy olyan felzárkózási modell, ami külső tényezőre épített; csak belső tényezőkre lehet építeni.

(9.20)

Ezeket mi nem nagy sikerrel, 330 pontban, 144 pontban, 50 pontban elemeztük, átadtuk a kormánynak, de azt gondolom, hogy ezt nem figyelembe véve ma Magyarországon belesétáltunk egy működőtőke-csapdába. Ez azért csapda, mert minél jobb az adott befektetés, annál nagyobb a hozama, és annál nagyobb hozamot kell kifizetnünk. Hiába fektetik be, mondjuk, a felét Magyarországon, az olyan, mint a kamatos kamat, attól még egyre többet kell fizetnünk. Saját magunknak kellene fizetni, nem másnak. Ez a

külföldi működőtőke-befektetés, még egyszer, jó, ha jó, új, modern technológiát hoz be, ha innovációt hoz be, ha menedzsmentet hoz be, ha nyit új piacot. Na de, ha ezt nem teszi és alacsony a hozzáadott értéke, például 18 százalék az akkumulátorágazatban, akkor ez csapdaként működik. Csapdaként működik, mert a hitelkamatoknál magasabb a külföldi működő tőke megtérülése. A hitelnél magasabb, ezt mutatják az MNB elemzései.

A harmadik csapda a cserearánycsapda. Magyarországon 2010-ben a kormány - s amikor kormányt mondok, akkor, nem magyar sajátosságok szerint, természetesen mindig a miniszterelnök urat értem ez alatt, szóval, a magyar kormány - nem fogadta el a Nemzetgazdasági Minisztérium javaslatát, hogy egy 2 ezer megawattos megújulóenergia-programot indítsunk el. Ha az megindult volna, nem sok problémánk lenne. Lenne mindenfajta problémánk, háború, szankciók, a Budapest-Brüsszel közötti száraz polgárháború, amit abba kellene hagyni, de valójában az energiafronton Magyarország kifejezetten jól állna. Nem indult el a program. S a 2010-es évtized közepére már ez a program hozott volna megnyugtató eredményeket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A kamat, a külföldi működő tőke és a cserearányromlás, ami mögött energiacsapda van, együttesen a magyar új jövedelem, ami évente létrejön, 10-15 százalékát fogja felémészteni. Ez egy csapda. Míg Románia fenntarthatatlan társadalmi csapdában van, Magyarország nem kevésbé fenntarthatatlan pénzügyi csapdában van.

Az okok tehát, amik miatt itt tartunk, teljesen világosak: Magyarország besétált csapdába, ezen belül az energiacsapdába. Magyarországon a régióban a legmagasabb az importált energiától való függés, 50-70 százalék volt a múlt évtizedben, Lengyelországban, Csehországban és Romániában ez 20 és 40 százalék között van, Szlovákiában nagyjából ugyanott van, mint nálunk. Besétáltunk egy termelékenységi csapdába, mert a 2010-es évtizedben nagyon szép eredményeket értünk el a mennyiségi növekedésben, létrejött egymillió munkahely, ami fantasztikus eredmény, 1920 után a legjobb mennyiségi eredmény, de nem indultak el a minőségi fordulatok, például a termelékenységmentes fordulat. Sőt, 2019-ről 2022-re még romlott is a magyar gazdaság termelékenységi relatív szintje, a negyedik legrosszabb helyről sikerült visszasettenkednünk, csúsznunk a harmadik legrosszabb szintre, már alig vannak mögöttünk.

Mindezek eredményeképpen, tisztelt hölgyeim és uraim, mélyen tisztelt elnök úr, ma Magyarország két nagyon erős kihívás előtt áll. Az egyik a felzárkózási kihívás, a másik pedig az inflációs kihívás. Mind a kettőnek ugyanazok az okai vannak. A növekedési, felzárkózási kihívás azt jelenti, hogy míg 2019-ig egy sor országot megelőztünk, először Görögországot, majd Szlovákiát, majd Lengyelországot és végül Portugáliát, most, 2021-ben, a beszámolóim idején visszaelőzött bennünket Lengyelország, rendesen el is hagyott,

és visszaelőzött bennünket Portugália. Magyarország 75 százalékon állt az EU-átlaghoz képest 2021-ben, Portugália nem sokkal jobban, 75,1 százalékkal, de a trend a lényeges. A trend az, hogy Portugália 2022-ben jobban teljesített, mint mi, tehát már jelentősen elhagyott minket. S bizony a nyakunkba loholt, de lehet, hogy már fej-fej mellett, sőt kicsit előttünk találjuk Romániát. Ez pontosan mutatja, hogy Magyarországnak növekedési, felzárkózási problémája lett.

Amit tehát megoldottunk a 2010-es évtized elején, amikor az első három évben az egész évtized reformjának a 85 százalékát teljesítettük, utána sajátos módon reformsivatag alakult ki. Az utolsó nagy reform 2014 őszén a 9 milliárd eurós forintosítás volt, ezt követően voltak szép eredmények - babakötvény, kiváló, más is, 9 százalékos társasági adó -, de igazi nagy reform nem volt. Reformok nélkül azonban nincs fenntartható felzárkózás. Akkor csak hitel van, vagy külföldi működő tőke, ami még nagyobb csapdaként működhet, ha rosszul bánunk vele, mint a hitel.

A termelékenységnél egy fájó pont - s ezt most látjuk, és az ársapkák ezt nem oldották meg, sőt az élelmiszeripari ársapkák rontották a helyzetet, az inflációt 3-4 százalékkal mesterségesen és feleslegesen feltornázták -, hogy az élelmiszeripar termelékenysége nem a harmadik legrosszabb az Európai Unióban, hanem a második legrosszabb. Itt állunk egy kiváló mezőgazdasági adottságú országban, potenciálisan fantasztikus élelmiszeriparunk lehetne, mégis az Európai Unió második legalacsonyabb termelékenységét mutatja. S ne legyen senkinek kétsége afelől, hogy végül egy ország sikerét a termelékenységi szintje határozza meg. Nem lehet többet elosztani! Lehet hitelt felvenni egy ideig, amíg adnak, na de az már csapdaként működik. Lehet bevonni külső tőkét, kell is megfelelő magas technológiával, de nem lehet arra építeni a felzárkózást. S persze nagyon fájó az elmaradt oktatási reform, felsőoktatási reform és az egészségügy, az egészségipar, az egészségügyi szolgáltatások reformja, hiszen ez is egy minőségi fordulat része lehetne.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Természetesen a Magyar Nemzeti Bank 2015-16-tól az elmúlt hat-hét évben rendszeresen publikálja azokat az elemzéseket, amelyekkel szeretnénk volna a kormány szívére és agyára hatni, hogy indítsa meg a szükséges reformokat, de ez nem történt meg. Ilyen lett volna a lakáspolitikai reformja, az öntözés reformja, az egész vízgazdálkodás fejlesztése. Tehát azt kell mondanom önöknek, hogy a 2021-es évet az jellemzi, kettős természettel, hogy utolérték bennünket gondok, utolérték bennünket a 2010-es évek stratégiai hibái. Minden olyan hiba, amit a 2010-es év fantasztikus eredményei mellett elkövettünk, utolért bennünket. Csak villámfényben látható, hogy mi van körülöttünk, és most villámfény van, sőt, rendes vihar.

A másik pedig, hogy a 2021-es évben egy negatív gazdaságpolitikai fordulatot hajtott végre a kormány,

eleresztette az egyensúlyt, és utána persze jött a 2022-es évben a háború, a szankciók, a brüsszeli csatározások. De már előtte, 2021-ben, a beszámolóim idején elindult a negatív gazdaságpolitikai fordulat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ezért - és ezzel a gondolatmenettel szeretném a fő kiegészítő beszámolómat zárni - most úgy állunk, hogy meg kell előznünk, hogy 2030-ban mi és az utódaink föltegyenek nekünk egy kérdést: miért nem sikerült? Hol és hogyan tévesztettünk utat? Pető Tibor egyszer már fölvetette ezt a kérdést a Magyar Nemzetben, nem most, hanem 80 évvel ezelőtt, az is egy ciklus volt. S azt kell mondanunk, hogy 2021-ben tévesztettünk utat, és ezt sajnos folytattuk 2022-ben, és még nem látható, hogy 2023-ban ezt az úttévesztést képesek vagyunk-e módosítani. Elvileg igen, mert megtettük korábban is, többször, de most még nem látható.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ahhoz, hogy ezt a kérdést ne tegyük föl magunknak és az utódaink ne tegyék föl nekünk, azt gondolom, hogy le kell vonnunk, mondjuk tíz következtetést, tíz tanulságot meg kell fogadnunk, meg kell magunkban számolnunk a hatásait.

(9.30)

Szóval, tíz következtetést le kell vonnunk az előző évtized sikereiből, az előző évtized elhalasztott és elszalasztott reformjaiból, az előző évtized stratégiai hibáiból és a most bekövetkezett gazdaságpolitikai műhibákból, mert ne legyen kétségünk, a költségvetési hiány eleresztése... - Lengyelország ott a tükör. Lehetett volna máshogy, és a lengyelek most már messze előttünk járnak, jobban működnek, jobb a kormányzati munka - a két jegybank teszi a dolgát. A lengyel-magyar összehasonlítás azt mutatja, hogy tehát az egyensúly eleresztése az egyik műhiba, a másik pedig az ársapkákkal megnövelt infláció, amit már régen... - hát, nem kellett volna bevezetni, de ha bevezetik, már régen, január 1-jén ki kellett volna vezetni.

Szóval, tíz tanulság, engedjék meg, hogy gyorsan végigsoroljam őket, talán gyerekeink és unokáink szájából előre véve ezeket a tanulságokat. De - még egyszer - annak érdekében, hogy ne tegyék fel nekünk azt a kérdést, hogy miért nem sikerült, miért nem sikerült a felzárkózás, miért nem sikerült az első öt legjobb, munka és élet szerint legjobb ország közé kerülnünk, miért vagyunk az utolsó ötben... - mert hogyha elhagyott minket Lengyelország, Portugália, és Románia nagyon közel áll hozzá, akkor nem marad ám a hátunk mögött sok ország, négy-öt, és Horvátország abból kilő. Az öt legrosszabb ország között lehetünk, ezt el kell kerülni.

A tíz tanulság: a múlt stratégiai hibái akár tíz évre is árnyékot vetnek, el kell őket kerülni.

A második: világos cél kell. Magyarországnak volt a '10-es években egymillió új munkahellyel világos célja. Most nincs. A miniszterelnök úr azt mondta

nekem, amikor - hogy mondjam? - udvariasan, ámde tapintatosan, ámde szívósan kértem tőle, hogy egy mérhető célt rajzoljunk fel az évtizedre: ha mérek, veszítek. Nincs igaza. Aki nem mér, biztosan veszít. Aki mér, az nyerhet. Például a választásokon mérünk, nem? És nyert a miniszterelnök. Nem igaz a tétel. Mindent mérni kell, a gazdaságban különösen. Aki nem mér, veszít.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az is nagyon fontos, hogy lássuk a jövőben azt, ami látható - ehhez a múltat kell egy kicsit megnézni, a '70-es évtized és az 1940-es évtized lényegét. Hát, ez nem szívderítő, a '40-es évtized első fele forróháború, a második fele hidegháború, megismétlődhet. A '70-es évtizedet pedig tudjuk: a stagfláció ideje van.

Mindig jönnek válságok - ez is egy tanulság -, az nyer, aki a válságot reformokra, átalakításra használja fel. Mi ezt tettük 2010-ben. Most nem ezt tettük. Elpénecoltunk, ahogy ezt Kecskeméten mondjuk, elpénecoltunk, elbliceltünk egy jó válságot 2020-21-22-ben. Nincsenek meg azok a nagy átalakulások, amiket a válságnak ki kellett volna váltania.

A régiók együtt mozognak - ez is egy tanulság -, és a többi majd később mondanám el.

Egy utolsó mondat, gondolat: sértődött-e a jegybankelnök? Frusztrált-e? Összeveszett-e a miniszterelnökkel? Nem, isten őrizz! Elvi ellentét van a kormány és a jegybank között. A Magyar Nemzeti Banknak kötelessége az inflációellenes küzdelem, és ehhez várjuk a kormány segítségét.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket. *(Taps. - Dr. Apáti István: Nem mondta el a tized.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! A Gazdasági Bizottság előadója Bánki Erik képviselő úr, a Gazdasági Bizottság elnöke. Parancsoljon, elnök úr, öné a szó.

BÁNKI ERIK, a Gazdasági Bizottság előadója, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Jegybankelnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném én is a teremben ülő, a karzaton helyet foglaló hölgyeket köszönteni a nőnap alkalmából. Isten éltesse önöket, és tartsa meg erőben, egészségben sokáig!

Az Országgyűlés nemcsak mint törvényalkotó van jelen a magyar közjogi rendszerben, hanem ellenőrző szerepe is van. Ebben a minőségében a kormány működésén túl több független szervet is ellenőriz, köztük a Magyar Nemzeti Bankot is. A Magyar Nemzeti Bank minden évben köteles beszámolni az Országgyűlésnek a tevékenységéről, ennek a kötelezettségének a 2021. évben is eleget tett. Ez a beszámoló az, amit jelen pillanatban a parlament előtt is megtárgyalunk.

A Gazdasági Bizottság mint feladat- és hatáskör szerint illetékes bizottság 2022. december 5-ei ülésén

megtárgyalta a jegybank 2021. évről szóló üzleti jelentését és beszámolóját, valamint meghallgatta Matolcsy György elnök urat is, az ő szóbeli beszámolóját. A bizottság döntött arról, hogy a Magyar Nemzeti Bank beszámolója alapján az önök előtt fekvő H/2280. irományszámú határozati javaslatot terjeszti a tisztelt Ház elé, amelynek ismeretében az Országgyűlésnek értékelnie kell a Nemzeti Bank 2021. évi tevékenységét. A bizottság megállapította, hogy a Magyar Nemzeti Bank 2021. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója megfelel a jogszabályban foglalt követelményeknek, beszámol a jegybank feladatairól, monetáris politikájáról, valamint felügyeleti tevékenységéről.

Tisztelt Ház! A jegybank elsődleges célja az árstabilitás elérése és annak fenntartása. Elsődleges céljának veszélyeztetése nélkül támogatja a pénzügyi közvetítőrendszer stabilitásának fenntartását, ellenálló képességének növelését, hozzájárul a gazdasági növekedéshez, valamint a rendelkezésére álló eszközökkel támogatja a kormány gazdaságpolitikáját.

A Covid-19-világjárvány, illetve annak gazdasági hatásai 2020-ban teljesen új helyzetet teremtettek a világban, és így Magyarországon is. Itt különösen fontos volt az, hogy a magyar kormány gyorsan tudjon reagálni a válság hatásaira, és ezek az intézkedések viszonylag gyorsan hozzanak eredményt, hiszen mindenki attól tartott, hogy teljes összeomlás vár a világ-gazdaságra, munkahelyek százezrei, milliói, tízmilliói fognak megszűnni a világon, és a társadalom nagyon nehéz helyzetbe kerül.

Azt mondhatom, tisztelt hölgyeim és uraim, a mostani számok, az elmúlt évek gazdasági mutatói azt jelezték, hogy a magyar kormány jó döntéseket hozott, gyorsan reagált, Európában azok közé az országok közé tartozott, amelyek a bruttó nemzeti össztermékükhöz képest a legerősebb, legnagyobb gazdaság-élénkítő programot indították, és ennek köszönhetően 2022-ben *(sic!)* 7,1 százalékos gazdasági növekedést tudtunk elérni, ami, azt gondolom, az Európai Unió szintjén is egyedülálló. Köszönet a jegybanknak azért a támogatásáért, amellyel ezt a gazdaságpolitikát támogatta a 2021. évben.

Hogy mik is voltak ezek? 2021-ben a jegybank intézkedései és programjai - ahogy említettem már - hozzájárultak ahhoz, hogy a magyar gazdaság teljesítménye már az év második felében elérje a válság előtti szintet. 2020-ban és '21-ben, a válságkezelés éveiben már azért tudott az ország sikereket elérni, mert megnyertük a korábbi évtizedet, emiatt egy megerősödött magyar gazdaságra és társadalomra épültek a válságkezelő programok, ennek eredménye az előbb említett 2021. évi 7,1 százalékos gazdasági növekedés. Magyarország ebben az évben Európa leggyorsabb helyreállítását mutató gazdaságai közé tartozott.

A 2021. év közepétől emelkedő infláció kezelésére a jegybank kamatemelési ciklust indított, és megkezdte a válságkezelő eszközök alkalmazásának leépítését is.

A Magyar Nemzeti Bank a kormánnyal egyeztetve és együttműködve 11 000 milliárd forintot bocsátott a magyar gazdaság rendelkezésére 2020-ban és 2021-ben, ez egy példátlanul magas összeg, a magyar gazdaságtörténet egyik legnagyobb támogatási programja volt. Az Európai Unión belül csak a nálunk jóval gazdagabb, nagyobb, és persze az egész eurózónára kiható Európai Központi Bank hajtott végre ennél nagyobb gazdaságélénkítést vagy gazdaságvédelmi programot.

Tisztelt Országgyűlés! Fontos megemlítenem, hogy a hazai bankrendszer az elhúzódó járványhelyzetben is stabil volt, sokkellenálló képessége mind a likviditási helyzet, mind a veszteségviselő képesség szempontjából kifejezetten jónak mondható. A magyar bankok folyamatosan képesek biztosítani a szükséges forrásokat a gazdaság szereplői számára. A jegybanki és állami hitelprogramoknak, a moratórium meghosszabbításának, valamint az erős kereslet fennmaradásának köszönhetően továbbra is dinamikusán bővült a hitelállomány. A hazai válságkezelés karaktere hitelalapú, amit jól mutat, hogy a hitelintézetek hitelállománya éves alapon 15 százalékkal bővült 2021 során, elsősorban a lakáshitelek erőteljes növekedésének köszönhetően.

(9.40)

Jelenleg a hazai háztartási hitelezés bővülési üteme az egyik legmagasabb az Európai Unióban. A vállalati hitelállomány is dinamikusán bővült, az éves növekedési üteme közel 11 százalékot ért el, míg a kis- és középvállalkozások szegmensének növekedési üteme 16,8 százalék volt 2021-ben. Ebben érdemi szerepet játszott a „Növekedési Hitelprogram Hajrá!”, illetve a meghosszabbított általános moratórium és az állami intézmények hitel- és garanciaprogramjai is.

2021-ben a jegybank folyamatosan és aktívan vizsgálta a hazai pénzügyi rendszer digitalizáltsági szintjét, és ösztönözte a pénzügyi szolgáltatást nyújtó intézmények digitális versenyképességének a javítását. Mindezek mellett a korábban felállított keretek között a jegybank továbbra is érdemben járult hozzá az innovációk hazai pénzügyi rendszerben történő biztonságos és gyors elterjedéséhez.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Összegzőként tehát elmondható, hogy a Magyar Nemzeti Bank a 2021. évben is eleget tett törvényi feladatainak, teljesítette célkitűzéseit; intézkedései és programjai hozzájárultak ahhoz, hogy az újrainduló magyar gazdaság teljesítménye az Európai Unió mértékét tekintve is kiemelkedő legyen. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány képviselője jelezte, hogy nem kíván álláspontot érvényesíteni és ismertetni a

vita során. *(Közbeszólások az ellenzéki pártok padsoraiból: Nincs is itt! Nincs itt senki!)*

Most a vezérszónoki felszólalások következnek. A Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka Witzmann Mihály képviselő úr. Parancsoljon, öné a szó.

WITZMANN MIHÁLY, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Jegybankelnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Mindenekelőtt kérem, engedjék meg, hogy én is csatlakozzam az előttem szólókhhoz, és nőnap alkalmából nagyon sok boldogságot, örömet, jó egészséget és a teremtő Jóisten áldását kívánjam itt a teremben lévő és a termen kívül tartózkodó hölgyeknek egyaránt.

Rátérve az előttünk fekvő törvényjavaslatra, a Gazdasági Bizottság elnökeként Bánki Erik képviselőtársam az imént már részletesen ismertette a Gazdasági Bizottság álláspontját a Magyar Nemzeti Bank 2021. évről szóló üzleti jelentése és beszámolója kapcsán. Engedjék meg, hogy vezérszónoki felszólalásomban én is kitérjek néhány fontos, eddig talán kevésbé említett pontra ezzel a beszámolóval kapcsolatban.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt örömmel kijelenthetjük, hogy a magyar gazdaság a koronavírus-járvány harmadik hulláma alatt is bővülni tudott. 2021 első negyedévében a hazai GDP mintegy 2 százalékkal növekedett az előző negyedévhez képest. Az Európai Unió élvonalába tartozó lakossági átoltottsági szint pedig megfelelő alapot adott a gazdaság újraindításához.

A magyar gazdaságot Európa leggyorsabb helyreállást mutató gazdaságai között tarthatjuk számon. Ezt az is jól mutatja, hogy a GDP már a második negyedévben elérte a válság előtti szintjét; a harmadik negyedévben pedig mérséklődő dinamikával ugyan, de tovább folytatódott a növekedés. Összességében tehát elmondható, hogy a GDP éves alapon mintegy 0,7 százalékkal haladta meg a válság előtti szintjét.

A negyedik negyedévben a gazdaság bővülése a korábban vártnál kedvezőbben alakult, miközben a növekedés szerkezetét a kettősség jellemezte. Egyfelől a nemzetközi termelési láncok zavarai, valamint az emelkedő nyersanyag- és energiaárak lassították a gazdaság helyreállítását, másfelől a tovább erősödő belső kereslet tompította a külső tényezők negatív hatásait.

A rendelkezésre álló adatok alapján az is megállapítható, hogy a költségvetés hiánya és az államadósság-ráta 2021-től csökkenő pályára állt.

Ahogy azt a jegybankelnök úrtól is hallhattuk az imént, 2021-ben a Magyar Nemzeti Bank monetáris politikai fordulatot hajtott végre. Amíg az év elején a koronavírus-járvány gazdasági hatásainak kezelésére hozott előző évi intézkedések fenntartásával és újabb intézkedések alkalmazásával tartósan laza kondíciókat tartott fenn, az év második felétől a gazdaság újraindítása, majd a tartósan emelkedő infláció miatt

megváltozott környezet hatására a monetáris politikai irányultság is szigorúbbá vált.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon fontos, mérföldkönek tekinthető változást hozott 2021 abban a tekintetben is, hogy a magyar Országgyűlés Európában elsőként, a világ pedig az elsők között adott a Magyar Nemzeti Banknak úgynevezett zöldmandátumot, amelyen keresztül sikeresen és hatékonyan lehetett támogatni Magyarország fenntarthatósági és zöldátmenetét. Ennek az új jegybanki szemléletmódnak a gyakorlati alapjait a 2021. július 6-án meghirdetett zöld jegybanki eszköztárstratégia fektette le, amelynek fő célja, hogy egységes keretet adva mutasson rá azokra a lehetséges irányokra, amelyeken haladva a Magyar Nemzeti Bank a monetáris politikai eszköztárába is át tudja ültetni a klímavédelem és a környezeti fenntarthatóság szempontjait.

Magyarország fenntartható felzárkózása a gazdaság zöldátállásával valósulhat meg, amelynek feltétele, hogy legkésőbb az évtized végére egy olyan pénzügyi rendszer alakuljon ki hazánkban, amelyik figyelembe veszi és érvényesíti a környezeti fenntarthatósági szempontokat. A zölde szempontok beépítésének támogatásához megfelelő kiindulópontot jelentett a lakáshitelek piaca, tekintettel arra, hogy a hazai lakóingatlan-állomány energetikai hatékonysága alacsony, így korszerűsítésére jelentős tér áll rendelkezésre.

Ennek érdekében a Magyar Nemzeti Bank két új kezdeményezést indított el. A NHP zöldhitelprogramot, valamint az zöldjelzáloglevél-vásárlási programot. Az NHP zöldhitelprogram a zöldlakáshitel-piac létrejöttét és a környezeti fenntarthatósági szempontok hazai lakáspiacon történő érvényesülését hivatott elősegíteni, ami egyúttal hozzájárulhat a zöldotthonok iránti kereslet, illetve ezen keresztül a kínálat élénkítéséhez is. A zöldjelzáloglevél-vásárlási programstratégia célja pedig, hogy célzott vásárlásokon keresztül hozzájáruljon a hazai zöldjelzáloglevél-piac megeremítéséhez, ezen keresztül pedig a zöldjelzáloghitelek terjedéséhez. Mindez közvetetten támogatja az energetikai szempontból korszerű ingatlanok építését és az egészségesebb szerkezetű hazai ingatlanállomány kialakulását is.

A program keretében a Magyar Nemzeti Bank összesen mintegy 48 milliárd forint értékű értékpapírt vásárolt meg. A másodpiacon vásárolt további 3 milliárd forint értékű jelzáloglevéllel pedig a 2021. év végi záróállomány mintegy 51 milliárd forintot ért el.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Röviden szeretném kiemelni a Magyar Nemzeti Bank ismeretterjesztő tevékenységét is, továbbá kapcsolódva az MNB pénzügyi stabilitási és pénzügyi fogyasztóvédelmi céljaihoz is, a jegybank a felnőtt lakosság pénzügyi tudatosságának fejlesztése érdekében alakította

ki a Pénzügyi Navigátor elnevezésű komplex tájékoztató rendszerét, amelynek célja, hogy számos csatornán keresztül a lakosság széles körének adjon hiteles és közérthető tájékoztatást.

Tisztelt Képviselőtársaim! Látható tehát, hogy a Magyar Nemzeti Bank a mandátumaiból adott feladatainak teljesítésén kívül meglehetősen színes és tartalmas portfóliót alakított ki a 2021. esztendőben is. A pénzügyi és gazdasági alapfeladatainak túlmutatóan többek között a digitalizáció fejlesztése, a lakosság számára történő pénzügyi ismeretek átadása, valamint a zöldhitelprogram elindítása is jellemezte a Magyar Nemzeti Bank működését.

Mindezek alapján a Fidesz-frakció támogatja az előttünk fekvő javaslat megvitatását, majd annak elfogadását. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A DK képviselőcsoportjának vezérszónoka Dávid Ferenc képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

DR. DÁVID FERENC, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. Meg kell mondanom, hogy picit zavarban vagyok, mert Matolcsy elnök úr, ahogy szokta, mindig meg tud zavarni az előadásával. Ezt megtette december 5-én is és a mai napon is. Természetesen nem fogok az eredeti mondanivalómtól eltérni, de nyilvánvalóan a december 5-ei és a mai beszéd összehasonlítása feltétlenül szükséges.

Abban teljes mértékben egyetértek elnök úrral, és ez egy nagyon jó kezdeményezés volt, hogy mindannyiunkról feltételezte egyrészt azt, hogy elolvastuk a 138 oldalas beszámolót. Én azt gondolom, hogy erre a beszámolóra, ha nem tartják udvariatságnak, én sem fogok sok időt pazarolni. Ezt egyébként mi december 5-én személyesen, hosszan meghallgathattuk elnök úrtól. Nyilvánvalóan a '21. évről szóló eredmény 2023 tavaszán már nem annyira fontos, valamennyiünket sokkal jobban izgat az, amit egyrészt december 5-én hallottunk, hogy az eltelt két hónapban mi történt, és nyilvánvalóan a mai nap aktualitásai is rendkívüli módon befolyásolják a mondanivalónkat.

Amiben az én helyzetértékelésem és az ő helyzetértékelése eltér, ezekre fogom a hangsúlyt helyezni. Sokszor fogom idézni elnök urat, hiszen nagyon sok mindenben hasonlít a mondanivalója a december 5-eihez. Kezdem egy súlyponti kérdéssel, amit ő nagyon nagy problémaként vetett föl, hogy 2021 közepén beütött egy egészen új jelenség, ez az infláció.

(9.50)

Nagyon fontosnak tartom, hogy az inflációs pályára a magyar gazdaság nem 2021-ben állt, hanem 2017-ben, csak akkor még olyan alacsony szintű volt,

hogy a magyar gazdaság erre nem reagált, de már akkor is az európai uniós infláció kétszerese volt a magyar infláció. Ezt követően ez a pálya egyre meredekebbé vált, és nyilvánvalóan az egészségügyi válság, illetve a gazdasági válság és a háború együtt lökte fel az egekbe. A másik, amit szeretnék mondani, hogy amikor nagyon sokszor háborús és szankciós inflációról beszélünk, nagyon fontos, hogy ez az inflációs folyamat bőven a háború előtt megkezdődött, tehát nem lehet a háborút megjelölni mint inflációs tényezőt.

A következő, amit ma is és december 5-én is mondott, hogy amit most tapasztalunk és látunk, az a 2021., '22., '23-as év kormányzati politikájának hibás volta, ő nevezte hibásnak és műhibának, és ez a műhiba egy egész évtizedre kihat. Nagyon egyetértek elnök úrral, csak kár, hogy későn derül ki, hogy elfogadhatatlannak tartja velünk együtt, hogy 2021-ben a hiányt elengedték 6,8 százalékra, most pedig 3,9 százalékot említett, amit szintén soknak tart. Hozzáteszem, a 3,9 százalék is vélhetően tarthatatlan lesz, hisz a hitelminősítő intézetek közül kettő 4,3, illetve 4,4 százalékos hiányról beszél.

A költségvetési kritikája kapcsán, ahogy a bizottsági ülésen, most is megjegyzem, hogy Matolcsy György tagja a Költségvetési Tanácsnak, és felteszem a költői kérdést, mindenki rögzítse magában, a jegyzőkönyvben biztosan benne lesz, hogy ha ezek a költségvetések így szaladtak el '21-ben, '22-ben, '23-ban, akkor mit szolt azokhoz és miért írta alá a '23. évi rendeleti költségvetést, miért adta a nevét a '21-es és '22-es költségvetésekhez. Vétőjoga volt elnök úrnak, ennek ellenére mindegyikhez a nevét adta.

Elnök úr ma megismételte azt a dilemmáját és problémáját, amiben nagyon egyetértek vele, csak esetleg a végkövetkeztetésekben nem - szó szerint idézem a december 5-ei mondatát -, hogy az infláció beindulásakor a jegybank a fékre lépett, a kormány pedig a gázra, 18 százalék körül alakul az infláció, ami már az Európai Unió legmagasabb inflációja lesz a jövő évben. Ezt mondta tavaly decemberben. Ennek okait ismerjük - ezt is mondta az elnök úr. Akkor csak egy kérdés van. Miután Matolcsy Györgyöt álnéven úgy is ismerjük mint a miniszterelnök jobbkeze, akkor fel kell tennem úgy a kérdést: a pénzügyi kormányzat lehet a bal kéz, a bankelnök a jobb kéz, és az egyik fél a gázt nyomja, a másik meg a féket? Miféle reménye lehet a magyar társadalomnak egy gazdasági recesszióba való besétálásakor, ha a Magyar Nemzeti Bank elnöke és a magyar kormány szögesen ellentétes közgazdasági elveket képvisel? Ezt ma itt elnök úr megismételte. Gondolom, a képviselőtársaim majd még szó szerint is fogják idézni, hogy mik hangzottak el.

Nagyon fontosnak tartom azt is, hogy igazából december 5-én és ma szembesültünk azzal a ténnyel, hogy a magyar társadalmat ezekről a folyamatokról nem tájékoztatták. Igazából december 5-én és ma derült fény arra, hogy itt rendkívül érzékelhető és éles

gazdaságfilozófiai különbség van a Magyar Nemzeti Bank és a kormány között. Az elnök úr nem adott arra választ, hogy vajon a '23-as év vonatkozásában kialakulhat-e valamilyen szinkron a két intézmény között. Ma beszélt arról is, és próbálom a mai mondatát idézni, hogy pénzügyi csapdában vagyunk. Ma ezt mondta, december 5-én pedig azt, hogy a világ 4.-5. pénzügyileg legsérülékenyebb országa vagyunk. Tehát az elnök úr szinkronban van önmagával, ugyanazt a vészes forgatókönyvet, azt a rémképet festette elénk, amit december 5-én. December 5-e és március 8-a között semmi nem történt, semmit nem tettek azért, hogy ez a rettenetes helyzet változzon?

Hol tartunk? Elnök úr ezekre a számokra nem utalt, én mégis visszatekintnék arra, hogy nagyon gyakran halljuk, a forintárfolyamért nem a Nemzeti Bank a felelős, de a forint erősségéért, az inflációért bizony a törvényi megfogalmazás szerint is kiemelt felelőssége van a bank elnökének. Az elmúlt napokban számos statisztikai adat jelent meg, ez mind márciusban jött. Az első: a kiskereskedelmi adatok. Nem tudom, volt-e idejük átbogarászni, volumenében 4,5 százalékkal csökkent egy év alatt a kiskereskedelem forgalma. Ez nem jó hír. Nem jó hír az sem - ez tegnapi, március 7-ei statisztika -, hogy az ipari termelés is csökkent. Szintén nem jó hír, hogy az OECD statisztikája szerint - 38 ország tagja ennek a nemzetközi szervezetnek, nem csak az Európai Unió - a legmagasabb inflációja Magyarországnak van az OECD-országok közt is, az OECD-átlag 9,2 százalék. Megtudtuk, hogy a folyó fizetési mérlegnek magas a deficitje, 8 százalék körüli. A magyar gazdaság egy termelékenységi csapdában szenved, mint hallottuk.

Az zavart az előadásban, a maiban is, a múltkoriban is, hogy a bank elnöke kérdésként teszi fel, hogy van-e kiút. Azt gondolom, hogy a parlament, a kormány és egyébként a magyar társadalom a Magyar Nemzeti Bank elnökétől válaszokat várna arra, hogy mitől bicsaklott meg így a magyar gazdaság.

Szintén mélyütésként érzéltem akkor is és most is, hogy az infláció forrásai közül, egyébként ellentétben a kormányzati kommunikációval, a magyar élelmiszeripart jelöli meg. Én abban a tudatban éltem eddig az életemet, hogy Magyarország Európa éléskamrája, Magyarország kétszer annyi embert el tud látni feldolgozott élelmiszerral... (Dr. Apáti István: Háromszor!) Háromszor - köszönöm szépen, képviselő úr, háromszor annyit! Erre meg kell tudnom a bankelnöktől, hogy a magyar élelmiszeripar egyébként padlón van, és termelékenységszinten, ha jól látom, csak Bulgária van mögöttünk. Azért ez elég nagy szégyen.

Az ársapkák kérdésére nagyon óvatosan reagálnék, valahogy úgy, ahogy ő reagált, csak ő nem teheti meg, hogy elforduljon ettől. December 5-én jelentette be, hogy az ársapka intézménye egy hibás intézmény. Ezt nem kellett volna jelezni a magyar kormánynak időben, hogy ne menjenek bele ebbe az utcába, mert

ez közgazdasági szempontból rossz, megmagyarázhatatlan intézmény, minden piacgazdasági elvvel és gyakorlattal teljes mértékben szembe megy? Ezek után a bankelnöktől megtudjuk, hogy hibás termék, és ami az egész kormányzati kommunikációval szembenő, hogy azt mondja: amennyiben ez kivezetésre kerül, akkor bizony a magyar infláció 2-3 százalékkal még tovább meglődül. Ő a felelős érte, és most mégis előkelő idegenként tolja el magától ezt a kérdéskört.

A mai előadásában elhangzott néhány megjegyzésére elnök úrnak még reagálnék, ez igazából az 5-ei és a mostani beszámolójához kapcsolódik. Most - hogy mondjam - kis megjegyzéseire reagálnék csak, amelyeket az elnök úr tett. Az egyik megjegyzése volt, elkezdte mondani, hogy jól kezeltük a Covidot. Ezt nem kellett volna mondani, mert egyrészt egészségügyi szempontból ebben nem vagyok biztos, de megengedő leszek, másrészt gazdasági értelemben azért nem vagyok megnyugodva, mert ha visszaemlékeznek a Kurzarbeit intézményére, az bizony nagyon sok kereskedőn és vendéglátón nem segített, több ezren mentek tönkre, arról nem beszélve, hogy bonyolult volt az intézkedés és későn vezették be. Azzal sem értek egyet, hogy jól kezelték. Meg kellene kérdezni a vidéki benzinkutakat, hogy mit éltek át abban az időben, amikor az üzemanyagokon ársapka volt.

Idézte Demján Sándort, ami engem különösen érzékenyen érintett. Ezzel kapcsolatban csak azt tudnám mondani, hogy az egy dolog, hogy nem hallgattak Demján Sándorra, de ha élne Demján Sándor, ma sem lenne nyugodt, ezzel a monetáris és ezzel a pénzügypolitikával biztos nem lenne elégedett.

Befejezésül azt a mondatot idézném tőle, a mai napon mondta Matolcsy úr, hogy reformok nélkül nincs fejlődés, reformok nélküli ország vagyunk. Nos, meg kell kérdeznem, hogy akkor 2013 óta, amióta a Magyar Nemzeti Bank elnöke, némán, szó nélkül beleegyezve tűrte, hogy ebben az országban semmiféle átfogó reform ne készüljön el, és még meg is említette az oktatást és az egészségügyet.

(10.00)

Ha a bankelnök ilyen világosan látja, hogy reformhiányban szenved Magyarország, nem kellett volna valamit tennie annak érdekében, hogy ezek a nagy elosztórendszerek, ezek a stratégiai ágazatok bizony valamiféleképpen erről a holtpontról kimozduljanak?

És akkor térjünk rá arra - és ez már a zárómondataim közé tartozik -, hogy a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvényben teljesen egyértelműen megfogalmazásra kerül, hogy a forint erősségéért, az árstabilitásért a Magyar Nemzeti Bank a felelős. Ugye, január/január viszonylatában elértük a 25,7 százalékos. Nem tudom, a kedves képviselőtársaimnak a mai napon volt-e alkalmuk már belelapozni a statisztikába,

a KSH-nak ma jelent meg a gyorstájékoztatója. Tudom, hogy nőnap van és ünnep van, de a KSH statisztikája 25,4 százalékos mutat. Lehet persze hurraóptimizmus, hogy ez 0,3 százalékkal kisebb, mint januárban volt, de én azt gondolom, hogy nagyon-nagyon nehéz lesz nem művi úton elérni az egy számjegyű inflációt, amikor az év első két hónapjában 25 százalék feletti az infláció, az élelmiszerár-infláció továbbra is, februárban is meghaladja a 43 százalékos.

Ezért sajnálom, hogy elnök úr elment, mert én rengeteg kérdést tettem fel, és nagyon fontos lenne - amit ő akkor decemberben mondott, azt én is feltenném -, hogy van-e kiút ebből a helyzetből. Most megkérdezem, hogy van-e kiút ebből a helyzetből, és nagyon kíváncsi vagyok arra, hogy a Magyar Nemzeti Bank jelen lévő képviselője vajon milyen kiutat, milyen megnyugtató kiutat fog nekünk felrajzolni. Köszönöm szépen a figyelmet, köszönöm szépen a lehetőséget, elnök úr. *(Taps az ellenzéki sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatom tisztelt képviselőtársaimat, hogyha valaki nem ismerné, Virág Barnabás alelnök úr képviseli a Magyar Nemzeti Bankot a vita során.

Most a KDNP vezérszónokának, Nacsa Lőrinc képviselő úrnak adok szót. Parancsoljon!

NACSA LŐRINC, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Alelnök Úr! Az előttünk fekvő beszámoló a Magyar Nemzeti Bank 2021. évi tevékenységéről szól. Most 2023 van, a tavalyi ülészak végén a parlament Európai Bizottsággal folytatott tárgyalásai nyomán benyújtott törvények miatt már nem került sor erre a határozati javaslatra, ezért igyekeztük az év első részében ezt megtárgyalni.

Ha visszaemlékszünk, kicsit már régen volt, nagyon sok minden dolog történt azóta a világban és Magyarországon is. Akkor, 2021-ben még az egész világ és így Magyarország is tovább küzdött a Covid-19-világjárvány újabb hullámaival szemben, ugyanakkor a védekezést segítette, hogy 2020 karácsonyára megérkeztek az első adag védőoltások, majd 2021 januárjától az egészségügyi dolgozókkal kezdve megszerveztük és végrehajtottuk Európa egyik leggyorsabb oltási kampányát. Ennek a gyors és sikeres oltási kampánynak köszönhetően Európa éllovasai lettünk a gazdasági újraindítás és a társadalmi élet újraindítása szempontjából.

Ennek az eredménye az lett, hogy 2021-ben, minden korábbi rekordot megdöntve 7,1 százalékos GDP-növekedés valósult meg Magyarországon. Amikor utoljára a gazdaság tekintetében 7 százalék fölötti számokat hallottunk, akkor az a Gyurcsány-kormány ideje alatt volt, csak akkor az államháztartási hiány volt 7 százalék fölött, nem pedig a gazdasági növekedés. Ez a magyar adat, a 7,1 százalékos GDP-

növekedési rekord meghaladta az Európai Unió tagállamainak átlagos növekedési ütemét, amely 2021-ben 5,3 százalék volt. A kiugróan magas gazdasági növekedés eléréséhez a jegybank intézkedései és programjai is hozzájárultak.

A válságkezelés elősegítése érdekében a jegybank 2021-ben az eredménytartalékból 250 milliárd forint osztalékot fizetett be a központi költségvetésbe, és a jegybanki programok is növelték az államháztartás adóbevételeit is. A Magyar Nemzeti Bank 2021-ben kiterjesztette a növekedési kötvényprogram keretében történő vállalati kötvény vásárlásait a közzévalatok által kibocsátott értékpapírokra, valamint a „Növekedési Hitelprogram Hajrá” keretösszegét 3000 milliárd forintra növelte.

Az MNB 2021. július 6-án meghirdette a zöld jegybanki eszköztár stratégiáját, amelynek fő célja, hogy egységes keretet adva mutasson rá azokra a lehetséges irányokra, amelyek haladva az MNB monetáris politikai eszköztárába is át tudja ültetni a klímavédelem és a környezeti fenntarthatóság szempontjait. Ennek megfelelően az MNB két új kezdeményezést indított el: az NHP zöldhitelprogramot, valamint a zöldjelzáloglevél-vásárlási programot.

2021 nyarára a Covid utáni globális gazdasági újraindítás szállítási és ellátási nehézségeket eredményezett világszinten, aminek következtében megjelent az inflációs kockázat. Az emelkedő inflációs kockázatokra reagálva a Monetáris Tanács az árstabilitás biztosítása, az inflációs kockázatok tartós hatásainak megelőzése és az inflációs várakozások horgonyozása érdekében kamatemelési ciklust indított. Ezt követően júliusban és augusztusban a jegybanki alapkamat, az egynapos jegybanki betéti kamat, illetve az egynapos és egyhetes fedezetthitel-kamat 30 bázispontos, míg szeptemberben és október 15 bázispontos emeléséről döntött a Monetáris Tanács.

Novembertől a magasabb inflációs pályára és a növekvő másodkörös hatások kockázatára reagálva a tanács a monetáris kondíciók szigorítását ismét gyorsabb ütemben folytatta, ennek megfelelően az év utolsó két hónapjában ismét 30-30 bázisponttal emelte az alapkamatot. Az alapkamat év végéig 180 bázisponttal, 2,40 százalékra emelkedett. A jegybanki inflációs cél többéves teljesítése után 2021-ben, nagyobb részt külső hatások következtében, a hazai infláció az év folyamán a januári 2,7 százalékról decemberre 7,4 százalékra emelkedett, éves átlagban pedig 5,1 százalék volt. Látható tehát, hogy az MNB bevetette az eszköztárát az infláció elleni küzdelemben, ugyanakkor az összetett globális gazdaságiválság-helyzetben nem sikerült győzelmet aratnia.

A magyar emberek védelmében a magyar kormány 2021 őszen bevezette az árstopok politikáját. A kormány az élelmiszerárstopot hat alapvető élelmiszerre vezette be, amelyeknek ára nem lehet magasabb a 2021. október 15-ei napon alkalmazott árnál.

Az élelmiszerárstopot a kormány tavaly még két termék köré, a tojásra és a burgonyára is kiterjesztette. A magyar autósokat Európában egyedülálló módon 2021. november 15-ei kezdettel 13 hónapon keresztül védte a benzinárstop. 2021 végén és 2022 elején az inflációt a Covid utáni ellátási és termelési láncok globális szintű újraindítása, újjászervezése, átalakulása, valamint az energiahordozók és szállítási költségek világszintű drasztikus növekedése okozta.

A 2022. február 24-én kitört háború azonban új kihívásokat hozott, beléptünk a veszélyek korába. A háborúra Brüsszel az agresszor Oroszországgal szemben szankciós csomagokat vetett be, amelyekről azt ígérte, hogy a szankciók elhozzák a háború végét, és ha összeszorított fogakkal is, de minden európai embernek ki kell vennie a részét a szenvedésből. Brüsszel az energiahordozókra kivetett szankciókkal háborús és szankciós inflációt generált és energiaválságot idézett elő Európában. A képlet egyszerű: háború meg szankciók egyenlő infláció. A szankciók 4000 milliárd forintot vettek ki a magyarok zsebéből 2022-ben, ennyivel többet költöttek a magyar vállalatok, a magyar állam és a magyar családok a szankciók miatt energiára Magyarországon. És még így is Európa legolcsóbb áram- és gázára védi a magyar lakossági fogyasztókat az átlagfogyasztás szintjéig, ezzel a magyar családok fizetik az egész Európai Unióban a legalacsonyabb gáz- és a legalacsonyabb áramárat az átlagfogyasztás szintjéig.

Az inflációt idén talán nem tudjuk megszüntetni teljes mértékben, mert az okai nem Magyarországon vannak, a bajt Brüsszel szabadította ránk az energiahordozókra kivetett szankciókkal. Azt gondolom, teljesen világos, tisztelt képviselőtársaim, hogy nem mindenben értünk egyet, a Fidesz-KDNP-kormány és a jegybank nem mindenben ért egyet (*Dr. Apáti István: Látszik!*), ugyanakkor szeretném megköszönni a jegybank munkáját, szeretném megköszönni a jegybank dolgozóinak a munkáját. Azt gondolom, közös a harc, egymásra vagyunk utalva az infláció elleni küzdelemben. Az Országgyűlés részéről és a kormánypártok részéről mindenképpen meg tudom fogalmazni azt az elvárásunkat, hogy az MNB tegye a dolgát, hogy a kormányt és az Országgyűlést segítse a szankciós infláció visszaszorításában, hiszen fontos, hogy az év végére egy számjegyre vágjuk vissza az inflációt.

Ezért azt gondolom, hogy minden vitánk ellenére meg kell köszönnünk a jegybank munkáját, és tovább kell dolgoznunk együtt azon, hogy a magyar emberek, a magyar gazdaság teljesítménye, a magyar munkavállalók biztonsága továbbra is garantált legyen, hiszen ez az egymásrataltság az infláció elleni küzdelemben továbbra is megvan, ezért számítunk ebben a jegybankra. Szerintem egyértelmű, hogy az Országgyűlés megfogalmazhatja azt az elvárását a jegybank felé, hogy az infláció elleni küzdelemben mindent tegyen meg, hogy elérjük azt a közös célt, hogy év végére

egy számjegyű legyen az infláció. Mi továbbra is így fogunk dolgozni. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

(10.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Vajda Zoltán képviselő úr, aki felszólalását itt az emelvény szószékéről fogja elmondani. Megvárjuk, míg bizottsági elnök úr ide fölérkezik. Őné a szó, parancsoljon!

VAJDA ZOLTÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Nagyon szépen köszönöm a szót, elnök úr. Kedves Kollégák! Először rögzítsük azt, hogy elvileg miről kellene ma itt beszélnünk. Elvileg a Magyar Nemzeti Bank 2021. évi üzleti jelentése és beszámolója, ez a napirendi témánk. *(Nacsa Lőrinc: Gyakorlatilag!)* Nem, Nacsa képviselőtársam, aki bekiabálta, hogy gyakorlatilag is ez a téma. Ha figyelte az ön által kinevezett jegybankelnököt, ő sem arról beszélt. Ő azt feltételezte, hogy ön képes olvasni és elolvasta a beszámolót. Azt mondta, hogy gondolja, hogy elolvastuk.

Úgyhogy jegybankelnök úr sem a beszámolóról beszélt, hanem itt már a beszámoló vitájának az elején rögzítsük, hogy mit tett Matolcsy jegybankelnök úr. Azt tette, amit december 5-én tett már önökkel, csak még emelt a téten. Az ön bizottságában, a Gazdasági Bizottság ülésén december 5-én a NER-rendszerrel talán szokatlan módon - ez így jó kifejezés? - önálló, nyilvános és rendkívül őszinte vagy őszintének tűnő, pusztítóan éles kritikát fogalmazott meg, az aktuális gazdaságpolitikáról tette ezt jegybankelnök úr tavaly december 5-én a Gazdasági Bizottság ülésén.

Arról a gazdaságpolitikáról fogalmazott ő meg már akkor is egy pusztító kritikát, amelyet Varga Mihály és az elnök úr korábbi helyettese, Nagy Márton javaslatai alapján a miniszterelnök, Orbán Viktor határoz meg. Jegybankelnök úr itt az elmúlt percekben szintet lépett szerintem, mert nemcsak hogy a kritikái erejében emelt a téten, még durvább kritikákat fogalmazott meg, hanem szerintem a felségsértés esete is fennforog, ugyanis itt már nevesítette miniszterelnök urat, hogy amikor a kormányzati kritikáról beszél, akkor bizony a miniszterelnökkel kapcsolatos kritikát fogalmaz meg.

És ne felejtjük el az utolsó mondatait jegybankelnök úrnak, mielőtt lesétált innen a pulpitrusról, azt én fölírtam magamnak szó szerint. Azt mondta a végén, ez volt az utolsó pár gondolata: „Sértődött a jegybankelnök? Frusztrált? Összeveszett a miniszterelnökkel? Nem, isten őrizz! Elvi ellentét van a jegybank és a kormány között.” - mondta Matolcsy jegybankelnök úr itt, ebben a Házban.

Szóval, akkor nézzük meg azért még egyszer, ismételjük át, hogy milyen típusú kritikákat fogalmazott meg a jegybankelnök december 5-én a Gazdasági

Bizottság ülésén és itt a mai napon a parlamentben. Néhányat szó szerint idéznék önöknek, mondjuk, a december 5-ei bizottsági ülésről. Az első szó szerinti idézetem a következő, még egyszer, Matolcsy szavait hallják önök: „Volt egy kedvezőtlen fejlemény, ez pedig az, hogy 2021-ben a költségvetés GDP-arányosan 6,6 százalékos hiányt halmozott fel, szemben a lengyel költségvetéssel, amely 1,9 százalékos hiánnyal zárta a '21-es évet. '21-ben elszállt tehát a költségvetés hiánya, ez gazdaságtörténeti tükörben nézve gazdaságpolitikai műhiba volt. Az infláció beindulásakor a jegybank a fékre lépett, a kormány pedig a gázra. Ebből '22-ben már 14,5 százalékos átlagos infláció lesz, a legutóbbi adat 21,1, valószínűleg ez még feljebb is megy, és csak jövő év első felében fog nagyon lassan lefelé indulni az infláció, de így is '23-ban 15 százalékos, igen, 15 százalékos infláció várható az alapforgatókönyv szerint. Ez a béke forgatókönyve, ha nem ez a forgatókönyv lesz, akkor 18 százalékos lesz az infláció, ami az egész Európai Unió legmagasabb inflációja.” Még egyszer: az elmúlt mondatok szó szerinti idézetek voltak Matolcsy jegybankelnök úrnak tavaly december 5-én elhangzott gondolataiból.

„Ennek okait ismerjük - folytatta egyébként Matolcsy jegybankelnök úr -, az egyik ok az, hogy '21-ben a magyar állam inflációs politikát meghatározó két intézménye, a kormány és a jegybank különböző utakra tért rá. Megbomlott a kormány és a jegybank korábbi gazdaságpolitikai összhangja. Meg kell önöknek egyenesen mondani, még mindig idézek: „Ha továbbra is úgy teszünk, mintha nem lennének nagyon kedvezőtlen makrogazdasági folyamatok Magyarországon, akkor a 2020-as éveket el fogjuk veszíteni.” Az idézet folytatódik: „Magyarország a világ pénzügyileg negyedik-ötödik legsérülékenyebb országa. Ide visszakerülni, ebbe a csoportba kár volt, ebben nagyon sok hibás döntés van” - mondta jegybankelnök úr december 5-én.

Ma pedig továbbment, mert tételesen felsorolta a hibás döntéseiket. Olyanról beszélt jegybankelnök úr, hogy hibás kormányzati gazdaságpolitikai fordulat volt, beszélt a pénzügyi csapdáról, ezen belül a kamatcsapdáról. Beszélt a működő tőkével kapcsolatos csapdáról, hogy milyen hibás, hogy nem nagy hozzáadott értékű cégeket csábítunk ide, nevesítette is, hogy az akkumulátorgyárak nem ilyenek. És beszélt az energiacsapdáról, ahol szintén nevesítette egyébként miniszterelnök urat.

Engedjék meg, hogy tovább idézzek a jegybankelnök úr decemberi szavaiból. További idézetem: „Nem volt annak igaza, aki azt mondta, hogy lokális kivételek leszünk, hacsak abban az értelemben nem, hogy néhány makrogazdasági adatunk a pénzügyi rendszert nézve ma a legsérülékenyebb országok közé sorol bennünket. Ilyen a folyó fizetési mérleg magas deficitje, ami 8 százalék körüli hiányt mutat, ilyen a költségvetés magas deficitje, ami, még egyszer: súlyos

gazdaságpolitikai műhiba volt.” Ez is egy idézet tőle. A következő idézetet már nem mondanám szó szerint, de az élelmiszeriparról mondott decemberben is súlyos kritikát, és most is arról beszélt, hogy kiváló élelmiszeriparunk lehetne, ehhez képest az egyik legversenyképtelenebb a régióban.

És még egy idézetet a végére itt az idézeteknél, de aztán pedig azért folytatom a beszédemet. Még egy idézet jegybankelnök úrtól decemberből: „Szembe kell nézni azzal, hogy a magyar gazdaság válságközeli helyzetben van, szembe kell nézni azzal, hogy a pénzügyi, makrogazdasági mutatók az Európai Unióban az 1., 2. legrosszabbak közé tartozik, jövőre” - mármint idénre vonatkozóan, csak teszem hozzá - „már biztosan a legrosszabb lesz. Szembe kell nézni azzal, hogy ha Magyarország folytatja ezt a gazdaságpolitikát, akkor stagfláció lesz. Idén még lehet ezen változtatni, jövőre már nem.” - mondta tavaly, tehát idénre vonatkozik. És most pedig itt a Házban már a stagfláció részletes bemutatásával is foglalkozott a jegybankelnök.

Akkor nézzük... - elnök úr megfogalmazása a tavalyi év végén ilyen drámai volt, ilyen drámai, pusztító jelzőkkel illethető szerinte a magyar gazdaságpolitika. Mondom a jelzőit: válságközeli helyzet, legsérülékenyebb ország, második legnagyobb ikerdeficit az EU-ban, gazdaságpolitikai műhibák. És azt is mondta tavaly év végén, hogy '22-ben még korrigálhat a kormány, '23-ban - ez idén van - már késő lesz. Úgyhogy bennem joggal merül föl a kérdés, hogy most már hónapokkal később, itt március elején - itt ragadnám meg az alkalmat, hogy boldog nőnapot kívánjak minden itt lévőknek, illetve bárkinek, aki minket hallgat -, tehát itt nőnapon, március 8-án - egyébként Zoltán nap is van (*Nacsá Lőrinc: Az ember, aki magát köszöntötte.*) -, hónapokkal azután, hogy ezt elmondta jegybankelnök úr, vajon a kritikája jogos-e még most? Úgy látom, hogy még pusztítóbb kritikákat kellett mondania, tehát hónapokat haladtunk úgy, hogy nem fogadta meg a kormányzat a jegybank kritikáját. Úgy látom, hogy jegybankelnök úr úgy érzékelte, hogy nem korrigált a kormányzat, nem fogadták meg a tanácsait, és így még súlyosabb válságot vizionál, mint amiről ő beszélt. És még egyszer: ő azt mondta, hogy nem sértődöttségéből beszél, hanem elvi ellentétet lát.

Önkritikát azért nem fogalmazott meg a jegybankelnök úr. Itt nézek az alelnökre, remélem, hogy tolmácsolja jegybankelnök úrnak azt a gondolatot - mert látom, hogy ő elment egyébként, tehát elmondta a magáét, de nem hallgat meg minket -, tegye meg, alelnök úr, hogy tolmácsolja azt a jegybankelnöknek, hogy időnként az önkritika a hitelességet még inkább emeli. Mert ha valaki képes önkritikával is látni a saját tevékenységét, akkor a másokra vonatkoztatott kritikája még erősebb lesz.

Segítek akkor: emlékezzünk meg egy évfordulóról, egy kerek évfordulóról! Néhány nappal ezelőtt,

március 4-én volt éppen tíz éve, hogy Matolcsy György elfoglalta az MNB elnöki székét. Nézzük meg, hogy mivel jellemezhető ez az évtized, Matolcsy jegybankelnök úr évtizede. Azt talán ő sem tagadhatja, hogy jó sok botránya volt. Az első talán, ami évekig húzódo botrány, kapásból '13-ban kezdődött. Ez a jegybanki alapítványok létrehozása és akkori 270 milliárdos feltőkésítése. Az alapítványi pénzek átláthatatlan elköltése kapcsán született meg az a fideszes érvelés - ugye, emlékszünk? -, hogy az alapítványoknak juttatott vagyont elveszíti közpénzjellegét. Ez a rigmus önálló életre kelve NER-ellenes mottóvá és a tüntetések rigmusává nőtt. Utóbb azért persze bírósági és alkotmánybírósági döntések nyomán kiderült, hogy nem, nem, nem vesztette el közpénzjellegét, az alapítványoknak és vállalkozásaiknak ki kell adniuk a működésükkel és gazdálkodásukkal kapcsolatos adatokat.

(10.20)

Mindezt egyébként az utóbbi időnkig leginkább ingatlanügyletekből finanszírozták, ami akkor is meglehetősen aggályos volna, ha nem akadnának aggályos tranzakciók, de hát azért voltak aggályos tranzakciók; mondjuk, a Széll Kálmán téri Postapalota ügye, amelyet '16-ban vett meg a jegybanki alapítványok egyik cége, az Optimus Penta alapítványi kölcsönből. A cég aztán felújításhoz alapítványi biztosítékokkal vett fel hitelt, és a jegybank '19 tavaszán vásárolta meg a Pentát Postapalotástul, bezárva ezt a bizonyos közpénzkört.

Hát, de azért voltak a jegybankelnök úr családtagjaival kapcsolatos újsághírek is; kedves fia, Matolcsy Ádám, ugye, közismert, ő - hát, a sajtómegnevezést kölcsönözve - egy ilyen NER-lovag vagy NER-lovagocska. Ő dögös kocikkal, állami és jegybanki megrendelésekkel van kitömve, ő és baráti köre alkotják a NER-vállalkozók új generációjának egy részét. Például barátja, Száraz István az, akinek a kezén ment át a valamikor még szebb napokat látott Origo, valamikori hírportál, amely mára a fideszes KESMA-propagandagépezet online zászlóshajója lett. Szóval, Matolcsy Ádám és köre nemcsak befutni tud, de azért távozni is jól tudnak, mert a Matolcsy Ádámmal köthető vállalkozók közül többen jó időzítéssel léptek le az MNB által felügyelt Növekedési Hitelbankból, mielőtt az egyébként bedőlt.

Úgyhogy a legfontosabb kérdés még azért a végére - mert látom, hogy futok ki az időből -, mielőtt még további kritikákat fogalmaznék meg jegybankelnök úrnak a ténykedéséről: mégiscsak, mi az elsődleges célja a jegybanknak? Hát, az infláció elleni küzdelem lenne az ő célja. Tehát, amikor önkritika hiányáról beszélek, akkor bizony arról is érdemes beszélni, hogy vajon hogyan látja saját szerepét abban jegybankelnök úr, hogy messze a legmagasabb infláció

Európában nálunk van, kiemelten ebben az élelmszer-infláció is. Jegyezzük meg, hogy mai adat a 25,4 százalékos infláció, igen, egy hajszálnyival alacsonyabb, mint az előző adat, de azért még azt jelenti, hogy beragadt ezen a szinten az infláció.

Szóval, ez az igazi kérdés szerintem, hogy bera-gad-e ez a magas infláció, reméljük, hogy előbb-utóbb egy számjegyű szintre; vagy sikerül-e letornáznunk majd a jegybanki célra, 2-4 százalék közötti szintre a következő egy-másfél év alatt. Mert, ugye, ez nagyjából a jegybank előrettekintési horizontja. Mert a szakértőknek az szerintem egyértelmű konszenzusa, hogy az egy számjegyű inflációig eljutni nem olyan különösebben nehéz. Lehet, hogy jegybankelnök úr a miniszterelnök által kiadott ukázt, hogy decemberig érje el az egy számjegyű inflációt, fogja tudni teljesíteni. Én magam is természetesen ennek drukkolok, hiszen közös az érdekünk, hogy csökkenjen. Ez akár még teljesülhet is, de vajon utána mikor tudja elérni a kitűzött 3 százalék körüli célt?

Én ahhoz hasonlítanám ezt a problémát, mint amikor egy nagyon túlsúlyos ember elkezd fogyni. Ezt én magam is tudom: viszonylag könnyen leadtam az első 15 kilót, de utána minden kilóért nagyon-nagyon nehéz megküzdeni. Valami ilyennek látom az infláció elleni küzdelmet, az első adagot leadni nagyon könnyű, de az igazi kihívás ezután jön: minden egyes kilót letornáznunk. Itt is ezt látom, hogy vajon mekkora kihívás lesz az egy számjegyű, tehát, mondjuk, a 9 százalékos körüli inflációról eljutni az MNB-törvényben kitűzött 3 százalékig.

A jegybank kommunikációja mindenesetre eltökéltnek tűnik, mindent alárendelnek az infláció letörésének és a forint megerősítésének, nagyon helyesen. Idén némi kamatcsökkentésre akár már sor is kerülhet, kerülhetne. Itt egyébként megint csak alelnök úrra nézek, akit a főnök elég nehéz helyzetbe hozott akkor, amikor bejelentette nyilvánosan a főnöke, hogy lezárult a kamatemelési ciklus 13 százalékon. Én sajnáltam, hogy önnek elég nehéz éjszakája lehetett Washingtonban, amikor magyar idő szerint éjszaka kellett bejelentenie, hogy a 13 az 13, de most kitalálunk egy másik mutatót, és egyszer csak 500 bázisponttal 18 százalékra kellett emelniük egy hasonló mutatót, olyan módon, hogy formálisan ne hazudtolja meg a főnökét, de egy másik mutatóval bizony menteni kellett, amit lehetett, és egyszer csak 18 százalékra emelték meg a kamatot. Azt a kamatot, ami nincsen ingyen; ezt a magyar emberek fizetik meg, a drága kamatot, ezt az országkockázati felárat, amit kell fizetnünk.

Szóval, remélem, hogy a kamatcsökkentésre akár már idén sor kerülhet, de az kizárható szerintem, hogy a következő két évben lehetőség lenne visszatérni ahhoz a laza, növekedést támogató gazdaságpolitikához, ami jellemezte a jegybankot.

De mivel jegybankelnök úrnak - és ezzel fejezném be a gondolataimat, mert lefutott az időm -, szóval, mivel jegybankelnök úrnak 2025-ben át kell majd

adnia a székét valaki másnak, jó kérdés, hogy a jegybankelnök úr távozásáig ez sikerül-e, vagy a magas infláció korszaka lesz az, ami jellemzi majd Matolcsy György távozását.

Az utolsó húsz másodpercemet csak arra használnám ki, hogy még egyszer rögzítsük itt a Házban jegybankelnök úrnak az előbb elmondott beszéde utolsó mondatait, ami annyi, még egyszer: „Sértődött a jegybankelnök, frusztrált? Összeveszett a miniszterelnökkel? Nem, isten őrizz! Elvi ellentét van a jegybank és a kormány között” - mondta az a Matolcsy György, aki, még egyszer, csak jelzem, ha még nem mondtam volna, a Költségvetési Tanács tagja, és a költségvetést aláírásával hitelesítette. Itt is önkritika kellett volna. Köszönöm szépen, hogy elmondhattam. *(Taps az ellenzék soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Z. Kárpát Dániel képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, ön a szó.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Felszólásom elején a mai nap legfontosabb feladatáknak szeretnék boldog nőnapot kívánni minden, a teremben lévő és a bennünket követő hölgy számára.

Teljesen őszinte leszek, nem úgy készültem erre a mai vitára, mint ami kerekedett belőle, nem gondoltam volna, hogy a decemberi Matolcsy György-féle igazgatóbeszéd ilyen fronton és ekkora nyilvánosság előtt folytatódik. Szerintem erre a média sem készült még fel kellőképpen, de biztos, hogy történelmi pillanatokot élünk át, mert számomra is mellbevágó minősítések, kritikák hangzottak el. A legnagyobb baj mégis az, amikor azt mondja Matolcsy György, hogy elvi ellentét van a kormány és közöttük. Tehát, ha tényleg egy sértődésről lenne szó vagy valamifajta személyi konfliktusról vagy egy olyan helyzetről, ami különböző becsípődések vagy tüskék miatt egy ilyen retorikai frontra megy el, akkor azt mondom, hogy ki lehet húzni a tüskéket, fel lehet oldani a kommunikációs konfliktust, és az egy sokkal könnyebben kezelhető helyzet.

Az az elvi ellentét viszont, ami kétségtávol fennáll a jegybank és a kormány között, nagyon sok mindent lehetlenné tesz. Ha elvi ellentét van a kormány és jegybank között, akkor az infláció kezelhetetlen. Ha elvi ellentét van egy kormány és a jegybank között, akkor a forint árfolyama nem rendezhető, és óva inteném ellenzéki képviselőtársaimat is attól, hogy most a Matolcsy-féle kritikában valami ellenzéki visszaigazolást találjanak vagy ilyen győzelekként próbálják ezt előadni, mert a nemzetgazdaság egy nemzetstratégiai fontosságú valamiként annyira fontos, hogy itt ellendrukkerségnek nincs helye. Itt az ellendrukkerség hazaárulás, tehát nekünk mindannyiunknak annak kell szurkolni, hogy a gazdasági

mutatóink és egyáltalán a mindennapi életünk egy fenntartható pályára kerüljön, és marhára nincs szó erről.

A helyzet az, hogy bár persze a Matolcsy-megállapítások 85 százalékaival minden ellenzéki egyetért, az igazi baj ez az elvi ellentét; és ugye, a másik legfontosabb, amit Matolcsy elnök úr kiemelt, hogy van-e terv. Én nagyon sokat tudnék vitatkozni arról a sikerkorzokról, amit ő annak nevez, a 2010-es éveket, hogy azok az idézőjeles „tervek”, amiket keresztülvittek, ezek mennyire voltak hasznosak, mennyire képviselték a nemzeti érdeket. Az egymillió új munkahely mögött is azért fellelhetünk néminemű statisztikai bővészkedést, hiszen sokszor beszéltünk erről a 2010-es évek elején; korábban a diákmunkásokat nem számolták oda, aztán a közfoglalkoztatottakat sem úgy, ahogy, a külföldön dolgozó, sokszor kényszerből külföldön dolgozó magyarokat sem, a statisztika pedig azt is erre a sorra számítja, aki havonta egy vagy hetente egy órát dolgozik. Tehát látszik, hogy az egymillió új munkahely mítosza azért nagyon sokat torzul, ha statisztikai vizsgálatnak vetjük alá, de egyébként magával a céllal én nem vitatkozom, sőt ez egy jó cél, és nyilvánvaló, hogy ha a teljes foglalkoztatottság felé akár csak közelíteni sikerül, az nagyon jó.

Említette elnök úr a másik örök vitatémánkat, a forintosítást, és itt a devizahitelek forintosítása kell hogy előkerüljön; hát, ezt sikertörténetnek nevezni egészen elképesztő meghamisítása a történelemnek, a tényeknek, mert ez a kormány lepaktált a bankokkal, lepaktált a végrehajtókkal, piaci árfolyamon forintosított. Ezen a Magyar Nemzeti Bank hatalmas profitot kaszált, és ezt a hatalmas profitot, amin egyébként ültek nagyon sokáig, soha nem juttatta vissza a kisemizett, kilakoltatott, végrehajtók által tönkretett családok számára. Kikérem magamnak, hogy ezt bárki sikertörténetnek nevezze, felháborító!

A harmadik ilyen pont pedig a társasági adó 9 százalékra történő mérséklése volt. Hát, vizsgáljuk meg ezt egy kicsit alaposabban! Egy multicég esetében ez kétségkívül egy terebélyes engedmény volt, ugye, 15-ről 9-re levinni egy adókulcsot, ez azt jelenti, hogy kicsit több mint a felét meghagyjuk, a multicég nagyon jól jár.

(10.30)

No de egy magyar kisvállalkozás esetén mit jelentett ugyanez? Egy, azaz 1 százaléknyi adókönyvitést. Ez tökéletesen megmutatja ennek a kormánynak a hozzáállását a multikhoz, illetve a magyar vállalkozásokhoz, és egyébként a jegybank is asszisztált ehhez a folyamathoz. Tehát amit Matolcsy György sikertörténetnek nevez, az szerintem ezer sebből vérzik, és tudom vitatni.

Amiben viszont egyetértünk, hogy a 2010-es évek egy relatíve nyugodt és nagyon-nagyon forrásbó időszakot jelentettek, kétségkívül rettenetesen széles

mozgástérrel a mindenkori kormány számára, hogy beavatkozzon, és ezen időben ez a kormány nem igazán tett semmit, mondjuk, az osztrák vagy a német munkaerőpiaci nyitás kapcsán azt illetően, hogy motiválja és itthon próbálja tartani azokat a magyar fiatalokat, akik, még egyszer mondom, sokszor kényszerből vagy az itteni brutális hitelterhek törlesztési kényszere miatt mentek el Nyugatra. Tehát egy kívándorlási spirált hagyott, engedett ez a kormány, és nem fogalmazott meg ezzel szembeni programokat. De a 2010-es évek, szögezzük le, boldog békeidők voltak gazdasági szempontból ahhoz képest, ami most van, egy forrásbó időszak volt. A helyzet az, hogy 2019-re viszont már valóban látszott az, hogy egy egészen másfajta évtized elébe nézünk, egy recesszió felé közelítő állapot közeleg, inflációs nyomás lesz rajtunk, és egy egészen más típusú gazdaságpolitikai megközelítés kellene. 2019-ben, ahogy Matolcsy György is elmondta, egyértelmű törés következett be: az MNB a fékre lépett, a kormány pedig a gázra lépett.

Az az inflációs katasztrófa, amiben most élünk, ami napjainkban tépázza egyébként a családtámogatásokat, a gyermeket nevelők vásárlásain pluszadókat keletkeztet, és minden magyar ember számára nehézségeket okoz, ott kezdődött. Egészen elképesztő, amikor Matolcsy György szedi szét darabokra a kormány szankciós inflációról szóló, egyébként unásig hangoztatott paneljét, hiszen egyértelművé teszi, hogy az az inflációs nyomás már jóval a fegyveres konfliktus kirobbanása előtti időszakban megvolt, már akkor az uniós top öt-hatban volt a magyar inflációs adat. Tehát egy rettenetesen rossz bázisra rakódtak rá a mostani hatások, és így összességében valóban elharapózott az az infláció, ami egyébként részese annak, amit szintén Matolcsy György mondott, hogy hazánk fenntarthatatlan pénzügyi csapdában és termelékenység csapdában van. Azt is elmondta, hogy sokáig velünk lesz az infláció, és hogy a 2023-as költségvetés is egy inflációs költségvetés, nem tesz eleget, nem tesz érdemben a hatások csillapítása érdekében.

De itt hallgatva elnök úr szavait, összedugtuk a fejünket, és valóban az egyik legmeggrázóbb adat az, hogy elmondja, hogy Romániával fej-fej mellett haladt a magyar gazdaság, de most már az sem kizárt, hogy megelőztek bennünket ezen a téren is. És amikor a magyar élelmiszeripar az Unióban a második leggyengébb termelékenység adatokat tudja felmutatni, akkor az valami egészen elképesztő egy mezőgazdasági bázisú országban, amely tényleg Európa éléskamrája volt, de legalább az önellátásra most is alkalmas lenne, és nemzetinek mondja magát egy kormány, amely 12 év alatt nem tett érdemben és eleget ezért. És tényleg azt látjuk, hogy bár ilyen konkrét áruhiány nagyon ritkán van, de a megfizethetőség is egy ellátásbiztonsági tényező. Tehát amikor 500-600 forint egy darab kigyóuborka, és egy csomag paprika, 5-6 darabos, 1000 forint fölött van, mondjuk, egy

osztrák élelmiszerláncban, akkor azt mondom, hogy ez is egy ellátásbiztonsági kérdés, mert nagyon sok család ezt és ilyen áron már nem fogja tudni megvásárolni és a gyerekei elé tenni az asztalra.

És amikor azt mondja Matolcsy György, hogy reformsivatag van Magyarországon, és kétségkívül az van, akkor feltételezhetően arra is gondol, hogy nem sikerült Magyarország kitétségét csökkenteni, nem sikerült elérni még azt sem, hogy az alapvető élelmiszerek hozzáférhetősége tartósan sikeres lehessen.

És igen, elmondja Matolcsy, hogy az ársapkák rendszere milyen tekintetben káros, ezt legkésőbb január 1-jével ki kellett volna vezetni, de aztán a fideszes és KDNP-s vezérszónokok nem mondják el azt, hogy hogyan játszanak össze a multcégekkel. Mitől pörgeti az ársapka az inflációt? Hát, attól, kérem szépen, hogy hat-hét terméknek befékezik az árát, csak éppen van hat-hét ezer termék, aminek az árával a kereskedő teljesen szabadon babrálnak, jellemzően a nagykereskedő. A hat-hét ezer termék árába fogja beépíteni azt az átmeneti kiesést, amit az ársapka számára okozott.

És mit tett ezzel szemben Magyarország Kormánya? Felszólította a felügyeletet, hogy ellenőrizze ezeket a folyamatokat, vagy vegye elejét, vagy bírságokat szórt olyanok számára, akik kimutatható módon visszaéltek a fogyasztói bizalommal? Nem. Megkérdezem: egyébként a Magyar Nemzeti Bank tett lépéseket ez ügyben, vagy megkérdezte a kormányt, hogy figyel-e erre a területre, védi-e a magyar fogyasztók pénztárcáját? Mert ez egy fogyasztóvédelmi kérdés. A Magyar Nemzeti Bank portfóliójában pedig a fogyasztóvédelem tudtommal és egyébként nagyon helyesen ott van.

A reformsivatag tekintetében tehát el kell mondan, hogy az ársapkák rendszere, bár talán reform, de mégiscsak egy rossz irányú reformnak tűnik, és kiemeli azt az elvi ellentétet, amely a kormány és a jegybank között kétségkívül fennáll.

Muszáj vitatkoznom még egy témával. A Covid-időszak és a sokszor teljesen indokolatlan korlátozások kapcsán merült fel az úgynevezett Kurzarbeit fogalma. Arra kérem ellenzéki kollégáimat, hogy ne próbáljuk összehasonlítani, mondjuk, a német vagy osztrák típusú Kurzarbeitet, a vállalkozók és a munkavállalók béripótlását azzal, ami Magyarországon történt, hogy november végén megígérték azt, hogy esetleg majd segítünk a béripótlásban, és volt, ahol február elején még nem jelentkezett a számlákon az érintett összeg. Volt olyan nyugat-magyarországi család, ahol az egyik családtag, aki Ausztriában dolgozott, otthon ülve a lezárások alatt megkapta minden egyes havi fizetésének a 70-80-90 százalékát, az ő saját testvére, aki egyébként meg Magyarországon dolgozott, nem kapott egy fillért sem.

Tehát azért ne hasonlítsuk ezeket össze, mert nem az a baj, hogy az MNB egy 11 000 milliárdos csomagot

indított, hogy ebben a kétségkívül nehéz helyzetben pörgesse a gazdaságot. Az a baj, hogy ebből nagyon-nagyon kevés jutott arányaiban a mikro-, kis- és közepes méretű vállalkozásoknak és azoknak a magyar munkavállalóknak, akik a hátukon cipelik ezt a nemzetgazdaságot. Ők adják a munkahelyek kétharmadát, kérem szépen, nem az agyonkényeztetett multcégek, amelyek mindenféle adókedvezményt, vissza nem térítendő támogatást most is százmilliárdjával kapnak. Már nem is feltétel, hogy munkahelyeket teremtsenek. A magyaroknak kellene ugyanezeket a kedvezményeket biztosítani. És egyébként, ha az MNB részt vesz vagy indít egy hasonló programot, felhívhatná a jogalkotó figyelmét is arra, hogy igenis Magyarországon a magyar legyen az első, az a magyar mikro-, kis- és közepes méretű vállalkozás, amely nélkül nincs nemzetgazdaság, évtizedek óta ők viszik a hátukon ezt a boltot, és ők fogják a következő évtizedekben is.

Nagyon fontos beszélünk egy olyan dologról, ami valahogy a Matolcsy-féle expozéból kimaradt, ez pedig a forint árfolyama. Ez az egyik legbrutálisabb különadó, amit a magyar családok megfizetnek, a gyenge forint ára. Éves szinten túlzás nélkül ezermilliárdos nagyságrendű különadóról beszélünk. Az a különösen kellemetlen ebben, hogy az első Orbán-kormány olyan 266 forint körüli euróárfolyamon vette át a kormányzást 2010-ben, és az első fegyveres konfliktusról szóló híreket megelőzően is azt láthattuk, hogy olyan 366 forint környékén volt talán emlékeim szerint az euró árfolyama. Ez ment fel utána a 430-as rekorderszintig, de még most sem tudott visszaállni akár csak a háború előtti szintre, a 2010-es pedig nagyon-nagyon messze van.

Van itt az MNB-nek egy történelmi felelőssége, a kormánnyal együtt egyébként: tudatosan engedték el hosszú éveken keresztül a forintot, és nem avatkoztak be kellőképpen. A helyzet az, hogy a kormánynak ez nagyon jól jött, mert nem a magyar családokkal foglalkozott, meg nem azzal, hogy egy babakocsi vagy egy külföldről behozott gyermekruha után is sokkal magasabb árat fizetnek a családok a kelleténél; ő azzal foglalkozott, hogy a stratégiai szövetségesei, a multcégek, az exportáló multcégek jól járjanak, az erősebb devizájukért nyilván többet tudjanak itt ezen a piacon tenni, és kevesebb fizetést kelljen a saját pénznemükben kiosztani. A gyenge forint nekik nagyon-nagyon jól jött, a magyar családok pedig évtizedes távlatban ráfizettek.

Aztán amikor a Nemzeti Bank kapcsolt, és kétségkívül tett lépéseket az árfolyam stabilizálása érdekében, ezt már csak nagyon későn, nagyon alacsony határfokkal és rettenetesen drágán tudta megtenni. Alelnök úrhoz fordulok. Számszerűsítették önök azt, hogy a forint stabilizálásának a kísérlete most mekkora felárral jár? Tehát százmilliárdokra kiszámítva mennyibe került, mondjuk, az előző egy-éves időszakban? Itt '21-ről beszélünk, tehát nagyon

nehéz az akkori árfolyammozgások és a mostaniak között párhuzamot vonni, de mégiscsak érdekelne, hogy követik-e önök ezt, hogy mekkora az a brutális, elképesztő felár, amit fizetniük kell és fizetni kell egyébként Magyarországnak, ahhoz képest, mintha boldog békeidőkben rendezték volna az árfolyamot, és az, ha nem is lehetett volna bebetonozva, de mégiscsak egy kiszámítható pályán mozgott volna.

Éppen ennek kapcsán nyújtottuk be azt a javaslatunkat a korábbiakban, hogy a forint árfolyamát, a nemzeti fizetőeszköz védelmét akár alaptörvényi szinten is szavatolni kellene, lehetne. Érdekel bennünket a Magyar Nemzeti Bank álláspontja erről. Tudjuk, és nem is akarjuk a forint árfolyamán törvényekbe írni, egyértelmű. Az Alaptörvényt ritkán szoktuk dicsérni ellenzéki oldalról, én most mégis megteszem, mert van egy fejezet, ami szerintem jó. Ez a közpénzügyi fejezet. Nem csak egy fejezet jó, de most ezt szeretném dicsérni. A közpénzügyi fejezet és egyáltalán az, hogy a nemzeti vagyonról vannak benne kitételek, szerintem pozitív, közpénzügyi alkotmány ráfér minden nemzetgazdaságra.

(10.40)

No, de hogyha a nemzeti vagyont védjük alaptörvényi szinten, akkor miért nem védjük azt a faktort, ami a legjobban befolyásolja a nemzeti vagyon értékét? Mert ez a nemzeti fizetőeszköz vásárlóereje, az, hogy mit lehet vele kezdeni. Ha mindezt nem tesszük meg, akár alaptörvényi szinten, akkor nem szavatolható az, hogy a forint árfolyamát is védjük, és akkor nem lesz alaptörvény-ellenes az, hogyha valaki tudatosan elengedi és gyengíti a forintot, mint ahogy az több mint tíz éven keresztül történt.

Összességében tehát nagyon sok mindennel és a kritikai elemekkel egyetértünk, nagyon sok további megjegyzésünk van ehhez, de a legnagyobb baj mégis az, hogy nem egy sértődésről és nem egy tüskéről van szó, hanem egy valódi elvi ellentétéről, ami lehetlenné teszi a forint árfolyamának rendezését, az infláció kezelését, nagyon-nagyon súlyos problémákat vetít előre a jövőre nézve.

Éppen ezért követeljük azt, hogy a kormány és a jegybank tisztázza az álláspontját, találják meg végre a közös hangot, mert a magyar munkavállalók és a magyar vállalkozók arra tartanak igényt, hogy végre, hosszú évek után kiszámítható környezetben tudjanak dolgozni, élni és a szülőföldjükön boldogulni. Köszönöm. *(Vajda Zoltán tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! A Mi Hazánk képviselőcsoportjának vezérszónoka Apáti István képviselő úr. Megvárom, amíg a képviselő úr fölteszi a mikrofonját. Képviselő úr, öné a szó, parancsoljon!

DR. APÁTI ISTVÁN, a Mi Hazánk képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Mindenekelőtt én is boldog nőnapot kívánok minden hölgynek, a jelen lévőknek és a jelen nem lévőknek egyaránt.

És, hát, valóban, politikatörténeti kuriózumra akadtunk itt ma délelőtt a magyar Országgyűlés plenáris üléstermében, ugyanis, ahogy szoktam mondani, jegybankelnök úr teljes körű vagy majdnem teljes körű, feltáró jellegű beismerő vallomást tett; mondjuk, éppen magára terhelőt annyira nem. Az önkritikát én is hiányoltam, úgy tűnik, hogy ő is mint a forró krumplit dobja el magától a felelősséget, és úgy látszik, hogy ő a miniszterelnök egyik áldozataként akarja bemutatni saját magát. Mindenesetre dicséretes és előremutató, hogy az elmúlt 13 év átlagához képest szokatlan őszinteséggel, történelmi csúcst döntő őszinteséggel tárta föl itt a - másik nagy klaszszikust idézek - valóság több apró részletét is.

És szeretnék rácsafolni néhány, sokat emlegetett kormánypárti hazugságra, amelyet egyébként Nacsa képviselő úr emleget oly nagy hévvel, de attól, hogy sokáig mantrázza, még nem lesz igaz, amiket mond. Itt az inflációra, illetőleg a háború, a szankciók és az infláció összefüggésére térnék ki azért, mert annyira csípi a szemem, és annyira elviselhetetlen ez a rengeteg hazugság, mert amilyen szinten hülyének nézik a magyar embereket, az tényleg túrhetetlen.

Mifelénk, Csenger-Mátészalka környékén jár egy régi mondás, miszerint ameddig erdő van, addig madár is lesz. De ennyire madárnak, ennyire hülyének ne nézzenek minket, Nacsa képviselő úr, mert ez tényleg vérlázító. Tehát az, hogy ön emlegeti, hogy a háború plusz szankció egyenlő inflációval, ez így nem igaz. Ez így, ebben a formában nem igaz. Ugyanis pont ön mondta három perccel korábban, amikor igazat mondott - tehát egy kicsit nem figyelte oda, rögtön igazat mondott -, hogy 2021 őszén több árstopot bevezettek.

2022. február 24-én tört ki a háború. Tegnap még ezt is tagadták itt az orosz-ukrán háborúval kapcsolatos vita kapcsán. Kétségbe vonták, hogy mikor vezették be először is az üzemanyagárstopot - valamilyen 2021 októbere-novembere környékén -, több élelmiszerárstop, most mondta, 2021 őszén bevezetésre került, tehát semmiféle összefüggés nincs az infláció kirobbanása, az infláció elszállása, elrepülése és a háború kitörése között. *(Nacsa Lőrinc többször közbeszól.)* Előbb volt az infláció emelkedése, szinte hiperinflációs mértékűvé gerjedése, és jóval utána tört ki a háború.

A másik: a szankciók összefüggései. Egyrészt most már egyre kevésbé tagadják, azért a legtöbb szankciót talán Orbán Viktor miniszterelnök is megszavazta. Ugyanakkor a másik kijelentésük meg az, hogy a kőolajra és a földgázra vonatkozó szankciók alól Magyarország mentességet kapott. *(Nacsa Lőrinc: A szállításra.)* A szállításra, igen, mentességet

kapott. Meg olyanokat is mondtak, hogy ötödáron vettünk az oroszoktól földgázt. Ezt tavaly februárban, két héttel a háború kirobbanása előtt maga a miniszterelnök úr mondta. 2022. február elején azt mondta Orbán Viktor, hogy ötödáron kötöttünk hosszú távú szerződést az oroszokkal a földgázra.

Akkor mondják meg nekem, hogy az 1729 köbméter/év úgynevezett, önök által vastagon alulszámolt átlagfogyasztás fölött miért fizetünk 747 forintot egy köbméter gázért! Akkor ki hazudott, mikor hazudott? Mennyiért vettek az oroszoktól gázt? Miért nem hozzák nyilvánosságra az adatokat és az ezzel kapcsolatos szerződéseket?

Hát, itt nagyon sok önellentmondásba keverednek, és ne tudják már le megint azzal - mert ez a leggusztustalanabb ebben az egész működésben, tisztelt Nacsa képviselő úr -, hogy önök csak a sikerekért felelősek! Mondjuk, egyre kevesebb ilyen van, sajnos, de önök csak a sikerekért felelősek.

ELNÖK: Bocsánat, képviselő úr! Arra kérem, ne vigye el személyességig!

DR. APÁTI ISTVÁN, a Mi Hazánk képviselőcsoportja részéről: Nem személyeskedek! Nekem semmi bajom Nacsa képviselő úrral, csak olyan irritatív módon tudja ezt a „háború plusz szankció egyenlő inflációt”... - borzasztó ez az összetétel így, ebben a formában, és nem igaz!

ELNÖK: Mégis arra kérem, hogy ne vigye el személyességig!

DR. APÁTI ISTVÁN, a Mi Hazánk képviselőcsoportja részéről: Rendben. Nem személyeskedek, elnök úr, higgye el, nem célolok. Csak nagyon érdekes ellentmondás feszül akkor az önök által ismertettek között, meg amit elmondott ma. *(Nacsa Lőrinc közbeszól.)* Nem velem vitatkoznak, Matolcsy György jegybankelnök úrral vitatkoznak, és látom, le is fagytak itt a jegybankelnöki beszámoló közepette, beakadt a gépezet, mert ugye, most az igazság tényleg szembejön.

Tehát jóval előbb szabadult el az infláció. Egyébként a Covid-válság helytelen kezelése - és akkor a 2021. évre lassan rákanyarodunk, hogy a Covid-válság helytelen kezelése is vezetett ide. Most nem is akarom idehozni azt az oltáspolitikai örületet, amit a Covid nevű világprojekt kapcsán - világprojekt kapcsán - önök is átvettek, és hogy ennek egyébként milyen első igazságtalanságai voltak munkáltatók, munkavállalók, magyar vállalkozók viszonylatában; meg milyen kockázatnak tették ki a magyar embereket akkor, amikor például az oltásokra azt mondták, hogy a vírus továbbadásának, továbbterjedésének megakadályozásában segít. Majd a Pfizer vezérigazgatója bevallotta tavaly ősszel, hogy nem is tesztelték soha ilyenre az oltásokat. Önök pedig állították, hogy

az úgy jó, ahogy önök mondják, meg ahogy nemzetközileg önöknek diktálták, de gazdaságilag is rosszul kezelték.

Gazdaságilag is rosszul kezelték, legalább ismerjék be! Ez emelné az önök nagyságát, ha ilyenről egyáltalán lehet beszélni. Ez szimpatikussá tenné önöket az emberek szemében, ha azt tudnák egyszer az elmúlt 13 évben, végre mondani, hogy valamit elrontottunk, valamit elhibáztunk, tévedtünk, rosszul gondoltuk, rosszul ítéltük meg.

Matolcsy Györgynek ez az őszintesége - persze majd az lehet, hogy hamarosan kiderül, hogy miért kapta őt el vagy kerítette hatalmába ez az őszinteségi roham már tavaly decemberben és most idén, március elején; persze a felelősség alól ettől függetlenül ő sem mentesül teljes mértékben - dicséretes, amit ő itt most már második alkalommal meglépett. 2021-ben épp ezért szabadult el az infláció; semmi köze nem volt ilyenformán, még akkor nem is lehetett fogalmilag sem a háborúhoz.

De hogy ne csak a múlton rágódjunk meg a 2021-es beszámolón, nagyon sok mindent szeretnék arról hallani, akár az alelnök úrtól válaszként, hogy mi várható reálisan nézve 2023-ban és esetleg 2024 elején mi várható az energiaárak kapcsán. Mert most itt mi csatározhatunk politikailag, vívhatunk kommunikációs háborút vagy összetűzhetünk, de mégiscsak az lenne a fontos, hogy valami irányt mutassunk itt, a magyar Országgyűlésben, meg valami reményt adjunk az embereknek, hogy milyen élelmiszerárakkal, milyen villanyárakkal és milyen gázárakkal lehet számolni. Mert attól, hogy míg Ukrajna területén Oroszország és az Egyesült Államok háborút vív az új világrend kialakítása érdekében, attól még enni csak kellene, világítani csak kellene, meg fűteni is kellene valamivel, valahogy, megfizethető áron.

És az is döbbenetes - mondom ezt alelnök úrnak, és mondom valamennyi kormánypárti képviselőnek, hogy ne csak Nacsa képviselő urat pécézzem ki, mert tényleg semmi bajom amúgy vele, tehát kicsit alelnök úr vagy elnök úr is talán amúgy túlreagálta -, valamennyi kormánypárti képviselőtől kérdezem, hogy mi ezzel kapcsolatban a tervük, mi ezzel kapcsolatban az elgondolásuk. Ugyanis, ahogy az előbb elmondottak alapján nem lehet érteni, hogy hogy lehet 747 forint egy köbméter gáz az alulszámolt, a mesterségesen alulszámolt átlagfogyasztás alatt, mert a valós átlagfogyasztás nem 1729 köbméter/év, ezt önök is tudják, attól lényegesen magasabb, ugyanígy nem 2523 kilowattóra az átlag magyar háztartás áramfogyasztása, ez is jóval magasabb, csak maximum idáig tudják támogatni, idáig tudják tartani a 36 forint/kilowatt áramárát, illetőleg a 102 forintos köbméterenkénti gázárát, tovább már nem feszíthető a költségvetés, mert az egyébként végleg beborulna.

Hogy kerül aztán 70 forintba, meg a vállalkozásoknak 350 forintba egy kilowatt áram, amikor Paks

10 vagy 12 forintért termeli meg, és állítólag Paks képes az ország szükségleteinek közel felét kielégíteni? Akkor hogy fizetünk mi ennyit 1 kilowattórányi áramért, és hogy fizetünk ennyit 1 köbméter gázért?

Vagy amivel tegnap itt befejeztem az orosz-ukrán háborúval kapcsolatos vitát: önöknek itt volt 13 esztendőjük gyakorlatilag teljhatalom birtokában, és a MOL tavaly kezdte el Magyarország területén azokat a fúrásokat, amelyek jelentősen növelnék gázból az önellátásunkat?

(10.50)

10-11 milliárd köbméternyi gázt használ el Magyarország egy évben. Gyakorlatilag maximum olyan 2 milliárd köbméterig, tehát talán 20 százalékos mértékig vagyunk önellátók. És akkor kiderül, hogy ahová a MOL fúr, Vecséstől Bajáig, ott azért találunk több vagy kevesebb, de inkább több, mint kevesebb földgázt. Vagy ott van az az eltitkolt információ - senki nem cáfolta még eddig, az egész országot madárnak nézik 33 éve már -, hogy 600 milliárd köbméter gáz van a makói árokban. 600 milliárd köbméter! 60 évig biztosítaná az ország önellátását. És önök kétharmados hatalom birtokában semmit nem tétel. Megkérdezem inkább, hogy ne vádaskodjak: mit tettek azért, hogy az amerikai-kanadai konszerntól visszavegyék ezt a koncessziót? Mert ha valamiért, akkor ezért érdemes lenne szabadságharcot vívni.

Mert elmondhatjuk százszor, jól egyet foguk benne érteni, hogy milyen jó lenne zöldenergiára állni, meg a megújuló energiaforrások mennyire fontosak, mennyire környezetkímélők, persze, de az átlag magyar ember jó részének nem lesz pénze több millió forintért megfelelő kapacitású háztartási napelemprendszer kialakítani, nincs annyi pénz az embereknél. Nettóban 340 ezer forint körül van a nemzetgazdasági bruttó... - nemzetgazdasági nettó átlagkereset, én már próbálom nettóra átszámolni. Az ország északi és keleti megyéiben megközelítőleg sem keresnek ennyit az emberek. A pénzük jó részét megeszi az élelmiszer-infláció, a reálértéke egyre jobban csökken a fizetésüknek. Semmi esélyük nincs arra, hogy korszerű technikával szereljék fel a családi házaikat. Az Észak- és Kelet-Magyarországon, de akár a Dél-Dunántúlon élő átlagembereknek meg a magyar dolgozók többségének elérhetetlen álom marad, egy déli-bábkerges, hogy hőszivattyúval fűtsenek, napelempet telepítsenek, háztartási szélenergiájuk legyenek. Nincs erre pénzük.

Az a realitás, hogy a magyar lakosság döntő többsége sajnos - az önök elhibázott gazdaságpolitikájának is köszönhetően - soha nem fogja tudni úgy korszerűsíteni az ingatlanát, mint ahogyan kellene. És nemcsak az élelmiszer-, hanem az energiaellátás is kulcskérdés lesz, különösen a következő években. Tehát nekik akkor tudnánk a legtöbbet segíteni, ha a gáz

árát tartósan csökkentenénk, például a hazai önellátás növelésével - viszont alapvetően e tekintetben is csak magunkra számíthatunk -, és egyébként pedig bármilyen módon a gáz és a villanyáram árának csökkentésével.

Mire számíthatunk e tekintetben a jegybanktól? És ebben a kérdésben, az élelmiszer- és energia-infláció kérdésében mi az elvi ellentét pontos megfogalmazása? Mert lehet azt mondani, hogy jegybank és kormány között elvi ellentét van, ugye, Matolcsy György e tekintetben is beismerő vallomást tett, de akkor fordítsuk ezt le: Matolcsy György és Orbán Viktor között van elvi ellentét. Mert ahogyan az uralkodó széljárás a kormányzatban a miniszterelnök úr, úgy gyakorlatilag a jegybank meg egyenlő Matolcsy György jegybankelnök úrral. Tehát itt igazából két férfiember között van komoly elvi ellentét, Orbán Viktor és Matolcsy György között. Ez a pontos lefordítása, magyarra fordítása vagy politikai lefordítása annak, amit a jegybankelnök úr elmondott.

Én Bánki Erik bizottsági elnök úr helyében egyáltalán nem aggódnék a bankokért, köszönik szépen, jól vannak. Körülbelül a bankokkal kapcsolatban Magyarországon is az a helyzet, amit én Gary Linekertől szoktam idézni, miszerint a futball egy olyan játék, ahol 22-en kergetik a labdát, és a végén mindig a németek nyernek. Ez egy darabig igaz volt, mostanában azért vannak trendfordulók. *(Nacsa Lőrinc: Megvertük őket!)* De ugyanígy igaz, hogy Magyarországon... Miért mondtam ezt? Azért mondtam ezt, mielőtt még Nacsa képviselő úr feleslegesen felháborodna *(Közbeszólások az ellenzék soraiból: Sosem felesleges.)*, mert Magyarországon a bankok mindig csak jól járhatnak. Jól járnak a devizaalapú hitelezéssel, amely csapdából önök nem mentették ki a devizaalapú adósok többségét - ez is egy rablómese volt, ez is egy átverés -, rengeteg embert ott hagytak. Sőt, az egyik volt kormánytagról derült ki, hogy a legaljasabb bűnözési formát alkalmazva... - még nincs ítélet, tudom, ártatlanság véelme, persze, hogyne lehetne ilyeneket mondani, de elég egyértelmű bizonyítékok szólnak Völner Pál bűnössége mellett.

Nemhogy nem mentették ki a devizaalapú hitelezés csapdájából a magyarokat, hanem a csapdában vergődve hagyták őket, és ki is fosztják. Az igazságügyi miniszter korábbi helyettese van benne nyakig abban a végrehajtómafia-ügyben - a magyar politika egyik legnagyobb szégyene az elmúlt 33 évben, mert a bűnözésnek van sokfajta formája, de ez a legusztaltalanabb egyike, amikor a legrászorultabbak, a legvédtelenebbek kifosztása történik meg. És milliárdos tételekben megy, nem 83 millió meg 900 millió fordult ott meg, tisztelt hölgyeim és uraim, hanem sok milliárd forint fordult meg. És nem minden bűnös van a vádlottak padján, és nem minden bűnös fog börtönbe kerülni sajnos. Úgyhogy a bankok miatt nem kell aggódni.

Az, hogy 11 000 milliárd forinttal segítették 2020-ban, 2021-ben a vállalkozásokat, az nagyon szép, csak ennek milyen az elosztása vagy az eloszlása. Ha ez döntő többségében NER-lovagokhoz vagy a NER-hadsereg derékhadához vándorolt, akkor az elosztás messze nem követi az élni és élni hagyni politikáját. És ez az egyik legnagyobb probléma, hogy önök az elmúlt 13 évben megteremtették azt, hogy egy szűk kör, a vállalkozásoknak is egy szűk köre tejben-vajban-mézben fürdik, a többi meg vagy túléli vagy nem, a többi vagy éhen pusztul vagy nem. A 11 000 milliárd forint éppen ezért nem tudta kifejteni azt a hatást, amit ilyen összegtől már joggal elvárhattunk volna.

Az pedig egyébként, hogy jegybankelnök úr teljesen egyetért a Mi Hazánk Mozgalommal, örvendetes. Végre! Végre észrevette, meglátta ő is a fától az erdőt. Egy döntően agrárbeállítottságú, istenadta mezőgazdasági adottságokkal rendelkező országnak az élelmiszer-termelésre, az élelmiszer-feldolgozásra kellene alapozni a jövőjét, és nem a kínai hitelek függvényeként meghatározott akkumulátorgyárakra kellene alapozni. De mivel lejárt az időm, ezért azt majd egy következő normál felszólalás keretében folytatom. Köszönöm szépen a lehetőséget. *(Taps a Mi Hazánk soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. De a következő képviselői felszólalásoknál is arra kérem a képviselő urakat, hogy próbálják a személyes... *(Dr. Apáti István: Nem személyeskedem!)* Képviselő úr! Lehet, hogy úgy ítélte meg, hogy nem volt személyes, én meg úgy ítélt meg, hogy nagyon sok személyes éllel párosult ez a felszólalás. Ezzel most ne kezdjünk el vitát, mert nincs is lehetősége, hogy vitázzon velem. *(De-rűltség.)* Úgyhogy köszönöm szépen.

Kérdezem képviselőtársaimat, hogy ki kíván felszólalni a vitában. *(Jelzésre:)* Elsőnek Gréczy Zsolt képviselő úrnak adok szót, a DK képviselőcsoportjából. Parancsoljon, képviselő úr!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Nagyon tanulságos a mai reggel. De nem azzal kezdeném, hogy mit mondott Matolcsy György, hanem hogy nincs itt a kormány. Egyetlen bársonyszékben sem ül senki. Itt van a jegybank éves beszámolója, tiszteletét teszi az Orbán-kormány korábbi gazdasági minisztere, aki egyébként már az első Orbán-kormányban is miniszteri pozíciót töltött be, hat gazdasági tárca van az Orbán-kormányban - azt hiszem, ez is egyfajta inflációs világrekord -, és seholy senki, se a pénzügyminiszter, se az államtitkára, se a számos gazdasági miniszter, a sok-sok államtitkár, a helyettes államtitkár, az ilyen-olyan államtitkár, senki nem jött el meghallgatni a jegybankelnök beszámolóját. Egyébként ez pontosan azt jelzi, azt a fajta érdeklentéget vagy nézetkülönbséget fémjelzi és erősíti

meg, amiről egyébként Matolcsy György az imént beszélt is, hogy alapvető nézetkülönbség van az Orbán-kormány és a jegybank politikája között. Különben itt lenne valaki, és azt mondaná, hogy Matolcsy Györgynek nincs igaza, vagy máshogyan látjuk vagy ehhez hasonló, de még a vitára sincsen ez ügyben lehetőség.

Nagyon-nagyon fontos mondatok hangzottak el, de hadd kezdjem el azzal az érdemi mondandómat, hogy itt elhangzott, hogy például a Covid-válságot milyen jól kezelte a kormány. Ahol 50 ezer halott van, ott egyszerűen nem tudom, hogy miről beszélünk, hogy jól kezeltünk egy válságot; az 45 ezer gyász, a sok-sok tízezer magyar családnak és az összes hozzátartozójának okozott mérhetetlen fájdalmat. És most ezt elintézzük egy vállrándítással, hogy jól kezeltük a válságot. Nem, az Orbán-kormány rosszul kezelte a Covid-válságot.

(Az elnöki széket Dúró Dóra, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Elhangzott Matolcsy György beszámolójában olyan vélemény, hogy 2008-09-ben rosszul kezeltek egy válságot, bezzeg 2010-től hogy megjelentek a dolgok. Szeretném jelezni, hogy 2008 nyarán, a válság kitörése előtt 4 százalékos volt a magyar gazdasági növekedés, már 4 százalékos környékére lement a költségvetés hiánya, a forint árfolyama pedig nagyjából 100 forinttal volt erősebb, mint jelenleg. Úgyhogy ez ügyben, azt hiszem, az Orbán-kormányban kevés olyan érve van, amit a Gyurcsány- és a Bajnai-kormányok szemére vehetne.

(11.00)

Egyébként Orbán Viktor 2010-ben itt a parlamentben köszönte meg a válságkezelő kormány tevékenységét. Úgyhogy lassan már el kellene döntenie, 13 évvel a történetek után, hogy akkor jól kezeltük-e a válságot a Fidesz szerint vagy nem. Mi úgy gondoljuk, hogy jól kezeltük a válságot.

Nagyon furcsa politikai megítélése van ezek szerint - szintén erre tért ki a jegybankelnök úr - a 2002-es száznapos programnak. Ő azt mondta, hogy az egy hibás döntés volt. Akkor meg nem értem, hogy az Orbán-kormány, a Fidesz és a KDNP frakciói miért mondják el sokszor itt az Országgyűlésben, hogy ők bizony visszaadták a 13. havi nyugdíjat, és ők erre nagyon büszkék. Hát, a száznapos program egyik döntő eleme volt a 13. havi nyugdíj bevezetése. Most akkor szintén egy kommunikációs és politikai vitához érkezünk, miszerint az a kormány Matolcsy György szerint rosszul tette, hogy a válságig hét éven át adta a 13. havi nyugdíjat, az Orbán-kormány meg ezek szerint jól tette, hogy 2010-től több mint tíz évig nem adta vissza a 13. havi nyugdíjat, az utolsó egy-két évben pedig visszaadta. Akkor lassan már el kellene döntenie, hogy ez jó döntés vagy nem jó döntés.

Nagyon-nagyon fontosnak tartom azt is, hogy amikor Matolcsy György arról beszél, hogy visszatértek a hetvenes évek, az az egyik legsúlyosabb állítása a jegybankelnöknek, azt ugyanis általában a politikai és a közgazdasági szakirodalom a brezsnyevi pangás időszakának szokta leírni. Tehát ha visszatértünk a hetvenes évekhez, az azt jelenti, hogy a magyar gazdaság nagyjából egy évtizedes - ahogy ezt egyébként Matolcsy György jelezte is - válságnak néz elébe. Ez egy nagyon durva állítás a jegybankelnök úr részéről, de azt gondolom, nyilván látja azokat a számokat és adatokat, amelyekre ezt alapozza.

Amikor arról beszélt a jegybankelnök, hogy Magyarország csapdában van, pénzügyi csapdában van, válságban van és stagflációban van, akkor itt nagyon-nagyon kemény, kőkemény kritikát fogalmaz meg az Orbán-kormánnyal szemben. Én is külön szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy Matolcsy György most először személyében támadta Orbán Viktor miniszterelnököt. Nem általában csak arról beszélt, hogy a kormány meg a jegybank bizonyos nagy stratégiai kérdéseket máshogy értékeli, de ez nem érinti alapvetően a harmonikus együttműködést. Nem, itt kőkemény kritika címezte a miniszterelnököt, például annak kapcsán, hogy ő például átnyújtott a miniszterelnöknek egy energiahatékonysági fejlődési pályát célzó dokumentumot, amit konkrétan lesöpört a miniszterelnök, és ezzel szerinte a miniszterelnök kárt is okozott az országnak.

Nagyon nagy hiba volt az elmúlt években és már 2010-től is, hogy az Orbán-kormány gyakorlatilag elvetette az euró bevezetésének lehetőségét. Sajnos, a jegybank ez ügyben nem volt elég markáns állásponton, hogy kiállt volna amellett, hogy a magyar fizetőeszközt, a jelenlegi meglehetősen bizonytalan státuszú és stabilitású fizetőeszközt az euróra váltsa. Amikor Matolcsy György az imént a beszámolójában azt mondta, hogy Horvátország kilőtt - szó szerint idéztem őt, ha jól emlékszem -, akkor többek között arra célzott, hogy az euró bevezetésével erőteljesen stabilizálódik a horvát pénzügyi rendszer, és nyilván a gazdasági kapcsolataik, valamint az ottani bérek is ennek megfelelően rendeződnek és stabilizálódnak. Igaz, ahhoz, hogy a forintot felválthassa az euró, egy alapvető szemléleten is változtatni kellett volna, például 2010 nyarán nem kellett volna Kósa Lajosnak és másoknak államcsóddal riogatni, hogy a forint azonnal bezuhanjon. Most azzal a gyanúperrel is élek, kicsit óvatosan, de talán az óvatosságnál nagyobb bátorsággal, hogy egy-egy ilyen bejelentés bizonyos shortolásokra is lehetőséget adott azoknak, akik ezeknek az információknak vagy mondandóknak a birtokában voltak.

A magyar pénzügyi helyzetre, ami jelenleg kialakult, nagyon súlyosan rányomja bélyegét az Európa-rekorder magyar infláció. A mai friss inflációs adat is azt jelzi, hogy az infláció bizony beragadt, nem nagyon fog csökkenni. Azt gondolom a mostani szám

alapján, hogy ha a háború folytatódik és nem érkeznek meg az uniós pénzek, akkor ez minimum két számjegyű marad az év végéig is. S ne legyen kétségünk afelől, hogy ha az infláció csökkenni fog, az sem azt jelenti, hogy a mostani 1000 forintos kenyér ára vissza fog menni 900, 800 vagy nem tudom hány forintra, lesz az 1300 is, csak nem olyan ütemben fog nőni az ára az infláció esetleges csökkenésének következtében, mint ahogy eljutott az 1000 forintig. De a növekedés változatlan lesz.

Nagyon-nagyon fontos lenne tudni - s ez ügyben alelnök urat is szeretném kérdezni tisztelettel -, hogy mi a jegybank terve, hogyan próbálja az inflációt mérsékelni. Hiszen az infláció mérséklése - s most már azt kell mondjam, hogy a Rákosi-korszakhoz méltó infláció mérséklése - olyan stratégiai kérdés, hogy ebben nagyon-nagyon fontos gazdaságpolitikai döntéseket is kell hozni, igaz, hogy nem elsősorban önöknek, hanem a kormánynak, de gondolom, hogy a párbeszéd még létezik a két intézmény között.

Miről lesz itt szó? Csak kérdéseket teszek föl, nem állítok. Például csökkenni fognak a bérek? Megszűnik az ekkora béркиáramlás? Vagy nem lesz nyugdíjmelés az infláció mértékében? Lesz-e keresletcsökkentés, szándékosan azért, hogy az inflációt is csökkenteni lehessen? Ezek nagyon-nagyon fontos kérdések, és azt gondolom, hogy ezekre a kérdésekre, de legalábbis a válaszokra minden magyar ember nagyon-nagyon kíváncsi lesz.

Arra is föl hívnám a figyelmet, hogy műhibákról beszélt Matolcsy György. Ez azt jelenti, hogy olyan hibákat követett el az Orbán-kormány, amelyekről előre lehetett volna tudni, hogy ha azokat a lépéseket nem teszik meg, akkor csökkenhetett volna az infláció, és a magyar gazdaság stabil növekedési pályán maradhatott volna. Egyébként itt egy zárójeles megjegyzést is hadd tegyek: már csak azért is nagyon furcsa összehasonlítani a 2002-2010 közötti pénzügyi és gazdasági helyzetet a 2010 utáni lassan másfél évtizeddel, mert Magyarország 2004. május 1-jén csatlakozott az Európai Unióhoz. 2005-06-07-08 környékén hol volt annyi európai uniós pénz, mint amennyi azóta beáramlott ebbe az országba? Mire az Orbán-kormány megérkezett 2010-ben, egy amúgy is gazdasági konjunktúrába, egyszerűen elkezdett ömleni a pénz a magyar gazdaságba. Ez a 2004 utáni kormányoknak, de főleg a 2002 utáni kormányoknak még vagy egyáltalán nem, vagy csak minimálisán adott meg. Ezzel a rengeteg pénzzel rosszul sáfárodott az Orbán-kormány, ez már nagyjából kijelenthető.

Tudom, sokan azt fogják mondani, hogy a választások és a választók ezt visszaigazolták, de erre azt tudom mondani, hogy ezeket a választásokat is valaki vagy demokratikusnak tekinti, vagy nem, s akkor a médiaviszonyokról, az igazságszolgáltatás viszonyairól vagy a választási rendszer átalakításáról beszélek, meg arról, hogy többek között azért nem érkeznek

meg az uniós pénzek, mert Magyarországot nem tekintik jogállamnak. Ez ügyben is érdeklődnék jegybankelnök úrnál, hogy hogyan próbálják ösztökélni az Orbán-kormányt arra, hogy tegye meg azokat a jogállami lépéseket, hogy megérkezzenek az uniós pénzek. A magyar gazdaságnak létszükséglete az, hogy ezek a források ideérkezzenek, de az Orbán-kormány szemmel láthatóan semmit nem tesz annak érdekében, hogy ezek a zárolt összegek megérkezzenek Magyarországra.

Elhangzottak itt kormánypárti képviselőktől - s erre még gyorsan kitérnék - az energiaárak, a gazdaság, az infláció meg a szankciók. Akkor elmondom nyolcvankettedszer, hogy az összes szankciót egyetlen magyar ember szavazta meg, és őt úgy hívják, hogy Orbán Viktor. Tehát ha ő azt mondja, hogy a szankciók rosszak és hibásak, akkor csak saját magát hibáztathatja. Az infláció és az energiaár-emelés már jóval a háború előtt megkezdődött, ez az igazság. Egyébként pedig mi vesszük legdrágábban az orosz gázt, ami az egyéb hitelkamatokkal, amik már terhelik a magyar gazdaságot, brutális terhet jelent a magyar költségvetésre nézve. Ezen is változtatni kellene.

(11.10)

Összességében: az Orbán-kormány vakvágányra vezette Magyarországot, egy válságba csúszunk bele, amit most már a jegybankelnök úr is erősen kifejtett. Kétségtelen, önkritikai elemek ebben a beszédben nem voltak, bár bőven lett volna oka rá, hogy ezt tegye; ő is felelős azért, hogy ez a helyzet kialakult. Én értem, hogy a jegybankelnök úr mandátuma elérhető látóhatárban le fog járni, és ezért a szakmai arcvesztést elkerülendő végre őszintén elmondja, hogy mit gondol az Orbán-kormányról, de ettől még a magyarok nem fognak jobban aludni. A válság itt van velünk, és erről az Orbán-kormány tehet. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a DK és az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Az írásban bejelentett felszólalók végére értünk. Most a normál szót kérő képviselők felszólalásaival folytatjuk a vitát. Ennek keretében elsőként Z. Kárpát Dániel, a Jobbik képviselője következik. Parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Ház! Megnyugtatom képviselőtársaimat, hogy nem fogom még egyszer kibeszélni a 15 perces időkeretet, cserébe viszont az alelnök úrtól hadd kérjek már konkrét válaszokat a végén! Merthogy mind a Matolcsy-féle exorzóban, mind pedig a tárgyalási jelentésben szóba került a lakhatás kérdésköre, és, ugye, Matolcsy elnök úr a korábbi időszakra vonatkozóan most is nagyon pozitívan nyilatkozott az otthonteremtési, lakhatási programról, az anyag kapcsán is kiemelhetjük, hogy ennek a 2021-es hatásait és általában a hatásait azért szokták vizsgálni.

Én szeretném most valódi emberek valódi problémáit idehozni a lakhatás frontján, mert tők jó a statisztika, meg nagyon szép dolgok kiderülnek belőle, csak éppen az érintett időszakban, csak a tavalyi évben, mondjuk, a budapesti átlagos albérleti díj 150 ezerről olyan 200 ezer forintra emelkedett, és ez a '21-es időszakban is több tízezer forintban mérhető drágulást takart. Egy átlagos élethelyzetben lévő magyar fiatal, vagy éppen az életét elkezdő - márpedig a szülőföldön való boldogulás szempontjából ők a legfontosabb célcsoportunk -, lehetetlen helyzetbe kerül akkor, hogyha a lakhatással kapcsolatos kiadásokat egyedül, vagy mondjuk, egy életét elkezdő pár egyik tagjaként kellene finanszírozni. És az a helyzet, hogy itt dicsérhetjük az új otthonteremtési kedvezményeket; az utolsó nagyobb polémia talán a tetőtér-beépítési támogatás körül alakult ki, ahol, ugye, az volt, hogy 3 millió forint környéki összeget akár igénybe is lehetett volna venni, viszont mire élő emberek megkapták ezeket az összegeket, ezek talán már csak másfél milliót vagy másfél millió környéket értek, hiszen mind az alapanyagárak, mind a szakemberek költségeinek az elképesztő megugrása egy kezelhetetlen helyzetet teremtett. És hát, ugye, a napelempályázatok kapcsán is nemcsak akörül volt a polémia, hogy megpróbálta a kormány ezt befagyasztani, ellehetetleníteni, hanem akörül is, hogy a beruházó vagy a kivitelező nagyon sok esetben úgy döntött egy idő után, hogy neki annyival emelkedtek a költségei, hogy azt most rá kéne terhelni az egyszerű magyar állampolgárra. Lehet tehát dicsérni itt ezeket a kedvezményeket, de ha senki nem foglalkozik ezeknek a széles körű hatásaival, tehát azzal, hogy horrordrágaság alakult ki ezen a piacon, azzal, hogy a lakhatás frontján amúgy is óriási bajok vannak, akkor nem jutunk előrébb.

Itt ugye, az egyik statisztikából kijön az, hogy az átadott új lakások száma éppen mekkora. Itt is szeretnék azért egy tisztázást tenni. Ugye, most már nagyjából 4,5 millió otthon van Magyarországon, és hogyha a mostani, ilyen 20-25 ezer környéki marad az évente átadott új ingatlanok száma, akkor az azt jelenti, hogy nagyjából 200 évente fog kicserélődni az ingatlanállomány. A III. kerületben, nálunk, mondjuk, egy békásmegyeri panelház esetében én nagyon megnéztem, hogy ott mi marad 200 év elteltével, tehát biztos, hogy ez a program hosszú távon fenntarthatatlan. Volt olyan fideszes év, amikor 7-8 ezer átadott ingatlan volt, azzal, ugye, 450 évenként cserélődött volna ki az ingatlanállomány.

Egyáltalán nincs tehát mire büszkének lenni. És azt látjuk, hogy ezek mellett bérelhető lakásból is rettenetesen kevés van, és ha akár a jegybank, akár a kormány az otthonteremtési programokat dicséri, nagyon jó lenne pár szót váltani arról, hogy mi az elképzelés egy tipikus élethelyzetben lévő magyar fiatal számára vagy éppen az albérletpiacon. Mert amikor bejött az Airbnb, és egyébként óriási károkat okozott

az albérletárak szempontjából, akkor mit csinált a kormány? Először a nagy semmit - de egyébként ez igaz volt minden más érintett szervezetre is -, aztán pár év után gyáván áttolta az önkormányzatokra az Airbnb szabályozásának a felelősségét. Pedig hát a közösségi gazdasággal, a sharing economyval két dolgot nem szabad csinálni: az egyik, hogy teljesen szabadjára engedni, mert akkor jön a közteherviselés elmaradása, lényegében az adócsalás; a másik, amit nem érdemes megpróbálni, az a teljes körű, politikai bunkósbottal való betiltás, mert, ugye, mindannyiunk kezében van egy okostelefon, tehát lehet, mondjuk, a taxisoknak kedvezni az idők végezetéig, de hát attól még emberek ilyen használnak, és megoldják máshogy. Itt kizárólagosan a korrekt szabályozás lehet a követhető módszer, tehát nem betiltani, viszont szabályozni és adófizetést, közteherviselést elérni.

Azt látjuk, hogy amikor a lakhatási piacról van szó, sem a kormány, sem a jegybank, sem a különböző felügyelet, senki nem áll a helyzet magaslatán, senki nem beszél arról, hogy megint a magyar állampolgár, a szülőföldjén boldogulni akaró magyar fiatal vagy középkorú vagy éppen idősebb kerül lehetetlen helyzetbe, amikor albérletet kell fizetni. Éppen ezért egyértelműen csak egy állami háttérű bérlakásépítési programban látjuk a megoldást, ahol az ingatlanok kezelését nyilván végezzék majd az ehhez legjobban értő önkormányzatok, de a piaci ár legyen a mostani albérleti piaci díjaknak maximum a fele, és vizsgáljuk meg azt, hogy a nemzetstratégiai ágazatokban dolgozók itthon tartásához hogyan lehet hozzájárulni egy otthontermelési, lakhatási vagy akár éppen szolgáltatás-programmal.

Nagyon kedvező történelmi tapasztalatai vannak ennek egyébként az egész európai térben. Értetlenül állunk az előtt, hogy itt dicsérik nekünk az otthontermelési kedvezményeket és programokat, de elnézik azt, hogy kényszerből, és nagyon sokan egyébként a lakhatási költségek drágasága miatt vándoroljanak ki külföldre, pedig ezzel szemben lenne alternatíva: a szülőföldön való boldogulás minden körülmények között. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: A következő hozzászóló Apáti István képviselő úr, a Mi Hazánk frakciójából, normál időkeretben. Parancsoljon!

DR. APÁTI ISTVÁN (Mi Hazánk): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Országgyűlés! Ott fejeztem be a vezérszónoki felszólalásomat, hogy élelmiszerfeldolgozó-ipar versus akkumulátorgyárak kérdése. Ilyen mélységben a jegybankelnök úr nem ment bele ennek a témának a taglalásába - lehet, hogy ezt a muníciót majd a 2023. év végén a 2022. évről szóló beszámolójára tartogatja, és nem akarta ezzel mélyebbre nyomni a kést ebbe a közte és Orbán Viktor között elmélyülő ellentétbe -,

viszont stratégiai, kulcskérdés, amely hosszú évtizedekre meg fogja határozni Magyarország jövőjét.

Ugye, a kommunisták a vas és acél országává akarták változtatni ezt az országot, önök pedig, úgy látszik, hogy az akkumulátorgyárak országává akarnak minket változtatni. Körülbelül 23 akkumulátorgyárról lehet hallani, amelynek az állami támogatása egyébként több száz, vagy talán, mire odaérünk, több ezer milliárd forintos tétel, ami mondjuk, esetleg a jegybanki beszámoló tárgykörét is kellene hogy érintse; nem beszélve arról, hogy sokszor a legértékesebb termőföldjeinket kótyavetyélik el.

Kérdezném az alelnök urat, hogy az önök meglátása szerint... Vizsgálták-e ezt, kiterjed-e erre a figyelmük - mert a hatáskörük, gondolom, igen, de kiterjed-e, kiterjedhet-e, megengedett-e, hogy kiterjedjen erre a figyelmük -, hogy mondjuk, ezek milyen mértékben, ez a több száz milliárd forint vissza nem térítendő állami támogatás... Csak a debreceni akkumulátorgyár esetén már 350 milliárdos nagyságrendről lehet beszélni; állítólag 157 milliárd került eddig kifizetésre, és valahol 350 milliárd körül lesz a vége; 23 gyárat terveznek. Debrecenben nemcsak az ország, hanem Európa legnagyobb akkumulátorgyára lehet, és most nem is a környezetszennyezésről, a víz-, a levegő- és egyéb problémákról beszélnek, mert arra volt lehetőség egy másik vita keretében, hanem ennek a magyar gazdaságra gyakorolt hatásairól, az ilyen gazdasági hatásokról szeretném önt is kérdezni és megnyilatkoztatni. Amikor a jegybankelnök úr is egyértelműen kijelenti - nem szó szerint, csak tartalmilag idézem őt -, hogy ahelyett, hogy élelmiszeripari nagyhatalom lennénk, mondja a Mi Hazánk Mozgalom: ahelyett, hogy élelmiszeripari feldolgozó nagyhatalom lennénk, erőltetjük a legújabb örületet - amely lehet, hogy tíz év múlva már egy trendforduló után semmivé válik -, az akkumulátorok gyártását.

Rendkívül egyszerű az összefüggés, többször mondtam, fogom is még mondani: akárhogy is nézzük, akkumulátorok nélkül meg lehet élni, ennivaló nélkül nem; ráadásul az sem mindegy, hogy mondjuk, 43 százalékos infláció van az élelmiszerárak kapcsán, vagy mondjuk, elfogadható mértékű, minimális árdragulás; és ahelyett, hogy mondjuk, Magyarország 30 millió embert látna el, még 10 millió ellátására sem képes. Ahelyett, hogy a jelenlegi népességünk háromszorosat ellátnánk, gyakorlatilag hátulról a másodikkak, az utolsó előttiek vagyunk a sorban. És, tisztelt kormánypárti képviselők, azért attól nagyobb szegény kevés van, hogy arról beszélünk, hogy Románia lassan megelőz minket, sajnos több szegmensben, több kérdésben már meg is előzött; például 9 százalékos az áfa Romániában az élelmiszereken, nálunk azon is 27 az esetek döntő többségében, de ez csak egy kiragadott példa a sok közül. De hogy a jegybankelnök úr szerint gazdasági mutatókban már szinte fej-fej mellett vagyunk a románokkal, és egyébként, ha így haladunk

tovább, akkor... Most lehet erre azt mondani, hogy ez biztos nem így van.

(11.20)

Az én önérzetemet rendkívüli módon sérti, hogy idáig sülyedtünk úgy, hogy az elmúlt 13 év körülbelül 80 vagy 90 százalékát önök kétharmaddal kormányozták végig.

Mit tud tenni legalább javaslatként szintjén a jegybank az élelmiszer-infláció csökkentése érdekében, túl azon, hogy mondjuk, talán még az utolsó utáni pillanatban le lehetne venni az akkumulátorgyárak építését a napirendről? Nem látják-e pénzügyi szempontból kiemelt kockázatúnak egyrészt a vissza nem térítendő támogatások mértékét, másrészt pedig azt, hogy túlságosan elkötelezzük magunkat Kína felé? Az már egyébként különösen pikírt, hogy az elvileg nemzeti keresztény-konzervatív kormány a Kínai Kommunista Párt kegyeit keresi. Ez azért nem csal mosolyt az ember arcára, és túl nagy jókedvre nem derít minket, de hogy most már a német gyarmat mellett német-kínai vegyes gyarmatterület leszünk, az a legmélyebben sérti nemcsak a nemzeti önérzetet, hanem a legtéljesebb mértékben szembemegy a nemzeti érdekekkel.

Mindegy, hogy német vagy kínai az a multi, egyszerű az összefüggés, tisztelt hölgyeim és uraim. Ha bármelyik multicég, érkezzen bármelyik országból, talál jobb feltételeket, főleg olcsóbb munkaerőt, szolgalelkűbb kormányt és egyéb kedvezőbb feltételeket, akkor szedi a sátorfáját és megy a következő országba. A magyar vállalkozó, a magyar parasztagazda, a magyar gazdálkodó, a magyar fiatalokkal az élen itt akar boldogulni, itt akar maradni a szülőföldjén, ha hagynák nekik. Semmi mást nem kérnének a fiatalok, a gazdálkodók, a földtulajdonosok, a kis- és középvállalkozók, csak hagyják őket működni. Kapjanak hozzá támogatást, kevesebb hatósági vegzálást, kevesebb adóügyi ellenőrzést, legalább olyan korrekt hozzáállást, mint amit itt megkaptak a multik. A multik itt hagynak minket, szedik a sátorfájukat, és sajnos egyébként szedik a fiatalok is, meg szedik egyre többen a vállalkozók közül, mert nem tudnak megélni, mert néhány államilag, politikailag kiemelt kedvezményezett vállalkozó kivételével nem tudnak sikeressé válni, nem tudnak megélni.

Arról már nem is beszélve, amit itt elhallgattak, és semmilyen válasz nem érkezett, úgyhogy most kénytelen vagyok feltenni a kérdést, vastagon érinti azt a pénzügyi beszámoló is. Állítólag 4 milliárd amerikai dollár hitel felvétele megtörtént Kínától tavaly év vége felé. Legalább 8 milliárd amerikai dollár hitel letárgyalása volt még akkor folyamatban, de ki tudja, lehet, hogy sokkal több. Van-e ok-okozati összefüggés a kínai akkumulátorgyárak építése és a hitelfelvétel között? Vajon kötött-e olyan paktum, hogy akkor

kapunk Kínától hitelt - főleg, ha nem érkeznek meg az uniós pénzek, az uniós források, gyakorlatilag a túlélést jelentő hiteleket -, ha az ország meg hozzájárul ahhoz, illetőleg az ország vezetése, hogy akkumulátorgyárak épüljenek? Lehet, hogy tíz év múlva ezek az akkumulátorgyárak már nem fognak működni, de az összes hátrányos következményük, nem csak az épület, a hulladék, a szennyező anyagok itt fognak maradni.

Úgyhogy talán érdemes lenne a jegybanknak is ezt a kérdést mélyebben vizsgálni; mint ahogy az épületenergetika kérdését is. Nagyon fontos - pont az előbb mondtam -, hogy a legtöbb magyar háztartás, magyar család sajnos nem képes korszerűsíteni az ingatlanjait, önhibáján kívül. Egy épületenergetikai program ezen némileg javíthat, de még akkor is milliárdnyi háztartás fog bármifajta korszerűsítés nélkül maradni. A mondat úgy is igaz, hogy egy átlag magyar fiatal, hacsak nincs viharos erejű hátszele, főleg a szülők vagy egyéb kedvező körülmény, vagy rokonság révén, akkor a legtöbb magyar fiatal számára elérhetetlen vágylóm marad a mostani építőipari anyagárak és munkadíjak mellett, hogy házat építsen vagy házat újítson fel, vagy akár egy nagyobb lakásfelújításhoz hozzá tudjon kezdeni.

Nagyon erősen tartok attól, hogy a pokolba vezető utat megint jó szándékkal lehet majd kikövezni, ugyanis, ha erre a mostani elképesztő építőipari inflációra gondolunk... - mert ugye, ez a másik, erről kevesebbet beszélünk, hogy nemcsak az élelmiszerárak repültek el, hanem szélsőséges mértékben megdrágultak az építőanyagok, és megdrágultak az építőiparban a munkadíjak is, amit részben fűt az elképesztő kereskedői mohóság is. Azért ha kritizáltuk a kormányzatot, akkor kritizáljuk bizonyos esetben a kormányzattól részben független szereplőket is, ugyanis azt látjuk, hogy amikor 410 meg 420 forint volt az euró, akkor annak a hatása azonnal begyűrűzött az anyagárakba, majd amikor most olyan 370-380-as sávban van, annak nem érződik a hatása, sem az épületgépészetben, sem az attól jóval egyszerűbb anyagárakban. Hogy ezzel kapcsolatban lehet-e valamit tenni, ami ténylegesen árjavulást, árcsökkenést hoz, az persze nehéz kérdés, ezzel tökéletesen tisztában vagyunk, de legalábbis meg kellene kísérelni.

Ha még erre a mostani helyzetre rádobunk egy több száz vagy esetleg több ezer milliárdos, több éven át tartó épületenergetikai programot - ami nagyon fontos, hasznos és értelmesebb cél lenne, és megint csak hosszú távon, de ezúttal jó irányba befolyásolná a magyar emberek életét és pénzügyi költségvetési lehetőségeit -, vajon nem fog-e még jobban elszabadulni az energetikai felújításokkal érintett anyagárak egész sora? Hiszen ha megérzik, megszimatozzák a lehetőséget, akkor a féktelen mohóság jegyében nagyon nehéz lesz féken tartani az árakat, és tulajdonképpen elérhetjük azt, amit sokszor a CSOK-támogatásoknál is

látunk, amelyek jó szándékát nem vonjuk kétségbe, és természetesen egyetértünk azzal, hogy vannak ilyen támogatások, de sokszor az az érzése az embernek a kárvallott építetőkkel beszélgetve, hogy szinte az egész már egy építőiparnak nyújtott közvetett támogatási rendszerré vált, hiszen legalább ugyanolyan vagy sokkal nagyobb mértékben drágultak az építőanyagok és a munkadíjak, mint amennyi támogatás elérhetővé vált akár az új építésekhez, akár a felújításokhoz.

Legfőképpen én az emberek mindennapjait érintő kérdésekre szeretnék választ kapni, hogy milyen jegybanki eszközök állhatnak rendelkezésre az élelmiszer-infláció csökkentése érdekében, mi a jegybank javaslata, elképzelése annak érdekében, hogy Magyarország élelmiszer-önellátása - a Mi Hazánk Mozgalom javaslatai megvannak -, függetlensége, szabadsága, biztonsága belátható időn belül jelentős mértékben növelhető legyen, és mit tudnak tenni, mi a javaslatuk a földgáz- és áramárak megfizethető szinten tartására vagy megfizethetővé tételére. Önök szerint mire lehet számítani a 2023-as évben villany- és gázár tekintetében? Végül, milyen lehetőségek vannak az építőanyagok terén és az építőipari kivitelezési díjak terén tapasztalt extrém árdrágulásra, ami gyakorlatilag lehetetlenné teszi és megkeseríti az emberek mindennapjait? Köszönöm szépen. *(Taps a Mi Hazánk soraiban.)*

ELNÖK: Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. Mivel további felszólalásra senki nem jelentkezett, az együttes általános... *(Jelzésre:)* Bocsánat! Herczeg Tamás képviselő úr, a Fideszből mégis kért szót normál időkeretben. Megadom a szót a képviselő úrnak. Parancsoljon!

HERCZEG TAMÁS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Asszony! Elég sok minden elhangzott itt a vitában, és tulajdonképpen a pró és kontra felhozott érvekkel, illetve adatokkal kapcsolatban azért jó néhány kiegészítést lehet tenni.

Az ingatlanállomány mennyiségével kapcsolatban is hangzottak el kritikák. Ha megnézzük az adatokat, akkor azt látjuk, hogy 2020 volt az az esztendő, ami az elmúlt tizen-egynéhány évben a legtöbb lakásépítést eredményezte: 25 ezer lakás épült abban az esztendőben, és 2,1-2,2 között van az egy lakást érintő lakók száma. Tehát ez egy olyan jellegű csökkenést jelent, ami alapján az mondható - szakemberek állítják ezt -, hogy nincsen lakáshiány az országban.

A másik, hogy valóban indokolt és szükséges a lakásállományt felújítani. Én kerestem adatokat, nem találok még, ugye, még mindig tart, nem zárult le ez a 3+3 millió forintos lehetőség, hogy 3 millió forintot az állam ad azért, hogy az otthonunkat felújítsuk, de egészen elképesztő számok jelentek meg az elmúlt

időszakban, fél évvel ezelőtt, egy évvel ezelőtt, néhány hónappal ezelőtt, hogy milyen igénybevétele van ennek. Azt is tudjuk egyébként, hogy vannak olyan helyek, ahol hónapokig nem lehet vállalkozót találni, merthogy annyi munkája van a kisvállalkozóknak, kőműveseknek, festőknek, burkolóknak, villanyszereplőknek. Tehát az az állítás talán, hogy ezt a munkát nem lehet elvégezni, nem fedi a valóságot.

Az inflációval kapcsolatban is sok kritika éri a kormányzatot. Azért abban egyetérthetünk - elég, ha mondjuk, az európai adatokat megnézzük -, hogy a Covid utáni nyitás önmagában inflációgerjesztő hatású volt, ezért aztán 7-8 százalékos körüli volt az infláció az ukrajnai háború, az orosz agresszió után, és az azután való növekedés az, amire kormánypárti képviselőtársaim rendre joggal mondják, hogy a háború, illetve a szankciós politika következménye.

(11.30)

Azt azért láthatjuk, hogy amikor a Covid okozta válság, a nemzetközi ellátási láncok zavarai, az orosz-ukrán háború okozta továbbgyűrűző turbulenciák, az emelkedő nyersanyag- és energiaárak ellenére újraindult a magyar gazdaság, akkor egész páratlan növekedési ütemet láthattunk. Európában a legmagasabb vagy az egyik legmagasabb volt, és 2021 második negyedévére már elérte a gazdaság a Covid-válság előtti szintet. Úgyhogy, ha az európai országok vagy az európai uniós országok fejlődési ütemét nézzük, akkor valamiféle szűkülés az európai uniós országok GDP-termelése és a magyar GDP-termelés között azért mégis megfigyelhető volt.

Ezért aztán azt mondhatjuk, hogy 2020-21-ben, a válságkezelés éveiben is tudott az ország sikereket elérni, és leginkább azért, mert az előző évtizedet, azt mondhatjuk, hogy megnyertük. 2021-ben éves alapon 7,1 százalékos gazdasági növekedést sikerült elérni, így tehát Európa leggyorsabb helyreállítási mutatóját tudtuk produkálni.

A Magyar Nemzeti Bank a kormánnyal együttműködve 11 000 milliárd forintot bocsátott a magyar gazdaság rendelkezésére 2020-21-ben, ez egy példátlanul magas összeg a magyar gazdaságtörténet oldaláról nézve. Az egész Európai Unióban belül csak nálunk sokkal gazdagabb és nagyobb és az egész eurózónára kiható Európai Központi Bank hajtott végre ennél nagyobb gazdaságélénkítést vagy gazdaságvédelmet.

Most ennyit szerettem volna hozzátenni az előzőleg elhangzottakhoz. Köszönöm szépen a szót. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Kétperces felszólalásra jelentkezett Apáti István képviselő úr, Mi Hazánk. Parancsoljon!

DR. APÁTI ISTVÁN (Mi Hazánk): Köszönöm szépen a szót, tisztelt elnök asszony. Részben Herczeg

képviselő úrnak is szeretnék reagálni, mert nehogy itt valami rosszul rögzüljön, vagy esetleg a hirtelen támadt indulatomban félreérthetően sem szeretnék fogalmazni.

Nyilvánvalóan a háború kitörése növelte az inflációt, ez a mondat így igaz, de az infláció megindulása, meglódulása, jelentős megemelkedése már jóval a háború előtt elkezdődött, amely körülményre nagyon jelentősen ráfűtött a háború kitörése. Ez kétségtelen tény, ehhez nem kell sem jogásznak, sem közgazdásznak, sem parlamenti képviselőnek lenni. De az a hivatkozás finoman szólva is megtévesztő és csúsztató jellegű hivatkozás, hogy önmagában - mert sokszor ez jön le a kormányzati kommunikációból - a háború és a háborús szankciók azok, amelyek kiváltották volna az inflációt. *(Herczeg Tamás: Ez teljes mértékben igaz.)* Ez arra játszik rá, hogy azt gondolják esetleg sokan a kormánypárti képviselők közül, hogy az emberek képtelenek visszaemlékezni a 2021. nyár végi, kora őszi vagy késő őszi folyamatokra, amikor bizonyos árstopok már érvényben voltak. Úgyhogy a mondat így, ebben a formában teljes körű, és így igaz; úgy hiszem, hogy ezt még önök sem tudják egyébként cáfolni.

Csak arra próbáltam itt felhívni a figyelmet, hogy próbáljuk meg kicsit nagykorúnak vagy felnőttkorúnak nézni a magyar emberek döntő többségét, és azt feltételezni, hogy azért jelentős részük vagy túlnyomó többségük képes visszaemlékezni három hónapon túli vagy három hónapnál régebbi eseményekre is.

Az pedig egyébként tényleg rendkívül irritáló, hogy csak a sikerekért felelős a kormányzat, és nem látják a felelősségüket, a hibáikat, itt önök a körülmények áldozatai; tényleg, mint a rossz focisták. Ha a focistának nem megy a játék, akkor a levegő páratartalmától a pálya talaján át a partjelzőig, a játékvezetőig mindenki felelős mindenért, a stadion hangulata, a lelátó építési szöge, minden, csak ő nem. Tehát nem az a baj, hogy ő nem tud focizni vagy gyengén focizik, hanem ő a külső körülmények áldozata. Ha fenn hirdetik azt a kevés sikert, amit fel tudnak mutatni az elmúlt 13 évben, akkor vigyék el a balhét, és vállalják a felelősséget a kudarcokért és a magas inflációért is! Köszönöm. *(Szabadi István tapsol.)*

ELNÖK: Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Nincs jelentkező.)* Jelentkezőt nem látok, a vitát lezárom.

Megkérdezem a beszámoló előterjesztőjét, hogy kíván-e válaszolni az elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Virág Barnabás alelnök úr jelzi, hogy válaszol. Tájékoztatom alelnök urat, hogy 30 perces időkeret áll erre rendelkezésére. Megadom a szót.

VIRÁG BARNABÁS, a Magyar Nemzeti Bank alelnöke: Köszönöm szépen, elnök asszony. Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Ház! Először, legegyszerűbben én is

azzal szeretném kezdeni, hogy köszöntöm a Házban ülő hölgyeket, köszöntök minden édesanyát, feleséget, kislányt, nagymamát. Isten éltesse őket a nőnap alkalmából! És akkor térjünk át a szakmai részekre! Igyekszem a lehető legszélesebb körben reagálni az elhangzott kérdésekre, értelemszerűen arra, amire tudok is.

Tudom azt, hogy a jegybankok hatásköre az elmúlt bő évtizedben a világon mindenütt egy komoly növekedésen, szélesedésen ment át, tehát nagyon sok mindenre, egyre több mindenre kezdtek el figyelni a jegybankok, viszont vannak olyan területek, amelyekkel még egyelőre - helyesen egyébként - nem foglalkoznak vagy nem tudnak foglalkozni. Tehát mondjuk, azt, hogy milyen igazságügyi reformok történnek, és ezek éppen hogyan állnak, vagy a különböző földügylet-érintő jogszabályokat illetően milyen döntések születtek, azért ezt kevésbé vagy egyáltalán nem fogják tudni megítélni a jegybankok, így a Magyar Nemzeti Bank sem.

Engedjék meg, hogy egy általános gondolattal kezdjem. Több sporthasonlat is elhangzott itt a felszólalások során. Én magam is mondhatom azt, hogy a jegybank mellett talán a sportpályákon töltöttem a legtöbb időt. Húsz évet töltöttem az életemből a jegybankban, most már több mint harminc éve versenyszerűen a kosárlabdapályákat koptattam még mellette. Ott volt egy alapszabály, ami szerintem általában minden sportra igaz, hogy mi az, ami megkülönbözteti a jó sportolót, a jó versenyzőt a sikeres versenyzőtől. Erre a válasz általában az, hogy a jó sportoló megelégszik akár a kis győzelmekkel is, a lényeg, hogy zsákban legyen a két pont. A sikeres versenyző és aki a végén bajnokká válik, rá az jellemző, hogy sohasem azt nézi, hogy most zsákban van-e a két pont, hanem mindig ahhoz viszonyít, hogy ő mire képes, mit tud elérni, és ahhoz képest próbálja a maximumot nyújtani.

Tehát, én azt látom, hogy ebben a helyzetben is mi a Magyar Nemzeti Bankban, ahogy az elmúlt években minden alkalommal, ezúttal is úgy gondolkodunk, hogy azt nézzük, hogy mi mint Magyarország, mint magyar nemzetgazdaság mire vagyunk képesek, mit szeretnénk elérni, és ehhez milyen működést kell tennünk, illetve milyen működést kell végrehajtánunk. Úgyhogy ezen a téren mi egy sikeres országot, egy sikeres nemzetgazdaságot és egy folyamatosan felzárkózó, emelkedő Magyarországot szeretnénk látni a továbbiakban is.

Azt hiszem, talán Dávid Ferenc képviselő úr tette föl a kérdést felszólalásának a végén, hogy van-e kiút. Ezzel kapcsolatban azt szeretném mondani, hogy kiút mindig van. Tehát kiút mindig van, kiút most is van, és hogy ezen a téren mi az, amit a jegybank tud adni, és mi az, amit a jegybank tett az elmúlt években, akár itt a 2021. évben is, én azt gondolom, azt három szóval jellemezhetjük: stabilitás, biztonság és esély. Esély arra, hogy egy olyan reformkörnyezetet alakítsunk ki,

amelynek következtében a magyar gazdaság a 2010-es évtized után a 2020-as évtizedben is képes lesz egy valóban nehezített pályán, tehát egy nagyon veszélyes időszakban folytatni a gazdasági felzárkózását.

Többször elhangzott a felszólalásokban az önkritika fontossága. Azt gondolom, ez megint egy olyan terület, amiben csak egyetérteni tudunk. Viszont itt ezzel kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmet; tudom azt, hogy a történelem egy speciális műfaj, ahol múltbeli folyamatokat mindenki egy picit más szemszögből lát. A gazdaságtörténelem olyan szempontból viszont egy kivételes terület, hogy ott vannak számok is, amelyek segítik a tisztánlátást, és segítik azt, hogy helyesen ítéljünk meg múltbeli folyamatokat. És ami bizonyosan nem visz közelebb minket a megoldáshoz, az, ha egyértelműen negatív tendenciákat próbálunk más színben feltüntetni, megpróbálunk pozitívan keretezni.

Tehát, én azt gondolom, hogy abban azért konszenzus van gyakorlatilag minden hazai közgazdasági élettel foglalkozó szakember között, hogy az, ami 2002 után és 2010-ig történt, azt nem lehet sikerként keretezni, bármennyire próbálunk ehhez adatokat találni.

(11.40)

Tehát ez egy olyan időszak volt, aminek a végén egy súlyos pénzügyi válságba kerültünk; amelynek a végén a magyar gazdaság felzárkózása megállt, és egy leszakadó pályára kerültünk. Tehát én azt szeretném kérni, hogy bármilyen vitában ezeket a típusú újratelezéseket - még egyszer, az önkritikára való felhívást elfogadva - kerüljük el.

És akkor engedjék meg, hogy általánosan szóljak hozzá azokhoz a kérdésekhez, amiket a tisztelt képviselő urak feltettek. Infláció. Megint csak tényeket szeretnék mondani, elkerülve azt, hogy mindenféle tény nélkül próbáljak pozitív vagy negatív tartományban feltüntetni folyamatokat. Mikor kezdődött az infláció Magyarországon? Több ilyen állítás is volt, hogy ez nem 2020-21 terméke, hanem ez már egy sokkal korábban elindult folyamat terméke. Statisztikai adatokat mondok. Tehát 2017-21 között - ez négy év, 48 hónap -, ebben az időszakban az átlagos infláció Magyarországon 3 százalék volt. Magyarországon az árstabilitás, tehát a jegybank inflációs célja 3 százalék. Tehát ez azt jelenti, hogy ebben a négy évben Magyarország képes volt elérni a 3 százalékos inflációs célt, tehát 2017-2020 között. Tehát nem igaz az az állítás, hogy az infláció már korábban elkezdett nagyon gyors ütemben emelkedni, illetve ez a folyamat kontrollálhatatlanná válni.

48 hónapot említettem, tehát 4 évet. 48 hónaptól 44 egy viszonylag magas arány, amikor az infláció ebben az időszakban a 2-4 százalékos sávban van. Tehát a 3 százalékos sáv úgy van meghatározva, hogy

plusz-mínusz 1 százalék, tehát ennek megfelelően azt gondolom, hogy ebben az időszakban - még egyszer, Magyarországon 2001-ben vezettük be az inflációs célkövetés rendszerét -, tehát első alkalommal 2017-2020 között a Magyar Nemzeti Bank sikeresen érte el a jegybanki mandátumában első helyen szereplő árstabilitást, tehát 2017-2020 között. Tehát azt gondolom, hibás az az értelmezés, hogy ez a folyamat már jóval korábban megkezdődött.

Én azt gondolom, valóban nagyon összetett folyamat az, ami a 2020-as évtizedet jellemezte, tehát gyakorlatilag három éven belül szembesült a világ, szembesült Európa és szembesült Magyarország két olyan válsághelyzettel, tehát a koronavírus-járvánnyal, illetve az orosz-ukrán háborúval, amivel, nyugodtan mondhatjuk, hogy korábban százévente jó, ha egyszer. Tehát még egyszer, három év alatt két ilyen válságot élt át a világ, élt át Európa és élt át Magyarország.

Megint csak ténykérdés, hogy ezeknek a hatásoknak így egymás után, egymásra rakódva, tehát a Covid utáni helyreállásnak, az újraindulásnak, illetve az azt követően nagyon gyorsan kirobbanó háborúnak komoly következményei voltak a globális inflációs folyamatokra, és akkor majd közelebb lépek a hazai folyamatokhoz is, tehát nem véletlen az, hogy a hetvenes évtized óta nem látott inflációs hullámot él át a világ. Több mint ötven országban van jelen pillanatban a világon két számjegyű infláció, tehát mindenki a magas inflációval küzd. Valóban vannak különbségek között, hogy ki milyen magas inflációval küzd.

Hogy kezdetben mik voltak ennek a legfontosabb komponensei, az a 2021-es időszakban még egyértelműen döntően a nyersanyagpiacokhoz volt köthető. Ha megnézzük, nagyjából a 2021-es év volt az, amikor nagyon gyors áremelkedésen ment át a földgáz ára, a kőolaj ára, és gyakorlatilag az acéltermékektől a fatermékekig bezárólag nagyon sok terméknek az ára. Itt se szeretnék abba belemenni, hogy emögött milyen okok állnak, megint összetett a folyamat, de hogyha, mondjuk, csak azt nézzük, hogy az energiahordozók piacán, tehát a kőolaj és a földgáz piacán, azért nagyon sok elemzés azt mutatja, hogy ez a folyamat részben már a háborúhoz is kapcsolható volt, az európai piacon a gázkínálat elkezdett szűkülni jóval 2022. februárt megelőzően.

Tehát ennek megfelelően a 2021. év tekintetében az inflációs ráták a régió minden országában emelkedtek, sajnálatos módon sokkal gyorsabb volt a növekedés a kelet-európai régióban. Ez '22-ben a háborúval is folytatódott. 14,5 százalék volt a '22-es átlagos infláció. Ez gyakorlatilag hasonló érték, mint ami a régió szintjén megfigyelhető, hozzáátéve, hogy az év közepétől viszont azt látjuk, hogy a magyar inflációs ráta gyorsabb növekedéssel magasabb szintre ért el - '22. végére 25 százalékos tartományba -, mint ami a régiós átlagban megfigyelhető. És itt jönnek be a hazai sajátosságok.

Én azt gondolom, hogy tipikusan az élelmiszeripar és az élelmiszerpiac helyzete egy olyan tényező, ami pluszban emelte a magyar inflációt ebben az időszakban.

Mit lehet tenni, illetve mi az ára annak, hogy ezt az inflációt letörjük? Tudom azt, hogy az elmúlt években ezen a téren is komoly vita volt arról, hogy egy ilyen közegben, amikor egyszerre jelenik meg az infláció és van egy gazdasági lassulás, mi az, amire fókuszáljunk, mi az, amire a hangsúlyt érdemes helyezni. És akkor elindult a dilemma, hogy igazából a növekedést vagy az inflációt kell-e első helyen kezelni.

Mi a jegybankban korábban is azt gondoltuk, azt gondoljuk jelenleg is, hogy az elsődleges ellenség vagy a legfontosabb ellenség az infláció, tehát a gazdaságpolitika minden elemét ennek letörésére kell alárendelni. Ha magas az infláció, az minden növekedésnek, gazdasági felzárkózásnak az esélyét elapasztja; hogy elapasztja, azt gondolom, ezt látjuk az elmúlt negyedéves GDP-adatokból is. Az látszik, hogy ha magas szintre kerül az infláció, akkor nincs esély növekedésre, tehát csökken a belső kereslet, csökkennek a beruházások, nehezen tervezhető általában a gazdasági környezet egy két számjegyű inflációs közegben. Úgyhogy ennek megfelelően a cél az, hogy ezt a két számjegyű, 20 százalékos fölötti inflációs rátát minél gyorsabban, a lehető leggyorsabban egy alacsony tartományba, a jegybanki célokhoz közeli tartományba szorítsuk. Azt gondolom, ennek kell mindent alárendelni. A jegybank ezt teszi, és nyugodtan mondhatom, hogy a jegybank a következő időszakban is ezt fogja tenni, tehát azt gondolom, itt nem lehet engedni a 21-ből. Egy nagyon fegyelmezett és szigorú monetáris politikával szükséges az inflációt letörni, illetve a pénzügyi stabilitásunkat megőrizni.

Van egy másik terület, amire több képviselői kérdés is vonatkozott, ez az úgynevezett termelői költségek fölötti fogyasztói árazás, mondjuk így, tehát hogy gyakorlatilag egy többletprofit keletkezett a 2022. év során több szektorban. Ezzel kapcsolatban arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy erre Magyarországon első alkalommal a Nemzeti Bank hívta fel a figyelmet, tehát pont a tavalyi év végén mi vezettük be ezt a fogalmat, hogy profit húzta infláció, tehát azt látjuk, hogy az infláció emelkedésének az elmúlt év második felében, tehát kifejezetten 2022 második felében egy nagyon jelentékeny része ebből a profit húzta inflációból adódik. Számításaink szerint ennek a mértéke akár a 3 százalékpontot is elérhette év végére. Tehát én azt gondolom, hogy ez ellen fel kell lépni.

Hogy lehet fellépni a profit húzta infláció ellen? Bizonyosan a verseny erősítésével, tehát a Gazdasági Versenyhivatalnak az elmúlt időszakban tett lépései egészen bizonyosan ebbe az irányba mutatnak, és hamarosan meghozhatják majd az eredményeket. Tehát azon a piacon, ahol nincs verseny, ott versenyt kell generálni, vagy annak megfelelően, hogy a versenyhivatal az ott lévő szereplőket ösztönzi folyamatosan egy

erősebb versenyre, vagy értelemszerűen azzal a lehetőséggel, hogy új szereplők jelennek meg a piacokon, és ők próbálják meg katalizálni a versenyt. Én azt gondolom, hogy mind a kettőt használni kell, tehát le kell törni ezt a profit húzta inflációt, és igen, el kell érni azt, hogy azok az árazási többletek, amik benne vannak jelen pillanatban a fogyasztói árakban, a következő időszakban kezdjenek el szűkülni, és igenis a költségcsökkentésnek, ami elindult a világban, egyre nagyobb részét adják majd át a termelők a fogyasztóknak.

Tehát globálisan azt látjuk, hogy az energiaárak, az élelmiszerárak azért az elmúlt hónapokban, az elmúlt negyedévben érdemben csökkentek. Azt gondolom, hogy ennek a következő időszakban fontos elemei a verseny erősítése, a versenyhivatali vizsgálatok és ilyen módon a profit húzta infláció mérséklése ahhoz, hogy az inflációt a következő időszakban képesek legyünk csökkenteni. Még egyszer, amit jegybanki oldalról ezért a folyamatért teszünk, az az, hogy a pénzügyi stabilitást kőkeményen megőrizzük, tehát a pénzpiaci stabilitás ebben az időszakban is a legfontosabb pillére annak, hogy az infláció csökkenő pályára álljon.

A válságkezelés kapcsán hangzott el több kérdés, több észrevétel. Hogyan néz ki a válságkezelés Magyarországon gazdasági értelemben? Én alapvetően a gazdasági kontextusokkal szeretnék foglalkozni.

(11.50)

2020-2021. Azt láthatjuk, ha önmagában a GDP-adatokat vizsgáljuk, akkor 2021 során egy valóban gyors gazdasági helyreállítás következett be. Azt gondolom, megint nem szabad egy olyan vitába belemenni, hogy próbáljuk a statisztikai adatokat újratelezni. Tehát másfél év alatt sikerült azt a GDP-szintet elérni, ahol 2019-ben volt a magyar gazdaság. Azt mondhatjuk, hogy a koronavírus-járványból egy gyors helyreállítás következett be, egy gyors gazdasági növekedés, mondjuk, míg ez 2009. után 6,5 évet vett igénybe, most hat negyedév alatt megtörtént - azt gondolom, hogy ez az, amit nem szabad elvitatni - olyan módon, hogy közben a foglalkoztatás szintjét is egy átmeneti munkanélküliség-csökkenést (*sic!*) követően sikerült újból nagyon gyorsan a teljes foglalkoztatás közelébe emelni.

Mit tett ebben az időszakban a jegybank? Többször elhangzott, hogy a jegybank 11 000 milliárd forintot biztosított a válságkezelésre. Ez a 11 000 milliárd forint gyakorlatilag a hazai gazdaság szereplőinek széles körét elérte. Többször elhangzott, ezzel maximálisan csak egyet tudok érteni, hogy a magyar gazdaság gerince a hazai kis- és középvállalati szektor. A Magyar Nemzeti Bank 2013 óta képviseli azt az alapállást, hogy a hazai kis- és középvállalati szektornak a lehető legkedvezőbb finanszírozási környezetet kell biztosítanunk. 2013-ban indult el a növekedési

hitelprogramunk, hogy ezen keresztül olyan fejlesztéseket, beruházásokat tudjanak eszközölni, amelyek képesek hosszú távon is majd a növekedést erősíteni. De ugyanúgy a költségvetés finanszírozását stabilizálta a jegybank, a nagyvállalati finanszírozást erősítette, és időközben befizetett 600 milliárd forint osztalékot. Azt gondolom, hogy ha az a kérdés felmerül, hogy hol van abból az árfolyampályából adódó eredmény, amely ebben az időszakban bekövetkezett, akkor azt tudjuk mondani, hogy ennek egy jelentős vagy döntő részét osztalék formájában minden alkalommal a jegybank a költségvetésbe befizette.

Összességében azt gondolom, hogy a válságkezelés a reálgazdasági oldalon a koronavírus-járványt követően gyorsan megtörtént, és azt gondolom, hogy ez jelentős tartalékot ad a jövőt illetően is. Tehát még egyszer: most úgy vitatkozunk itt a 2023-as év folyamatairól, és tudom, hogy van eltérés még akár az én esetemben is ahhoz képest, amit az elemzőknél látunk, hogy nagyjából mindenki azt mondja, hogy az idei évi növekedés nulla, 0,5, 1, 1,5 százalékos, nagyjából ebben a tartományban zajlanak most a kommentárok. Tehát egy olyan pályáról indulhatunk útnak e reformváltás kapcsán, amelynek a tétje, hogy a 2020-as évtizedben megőrizzük a felzárkózási pályánkat, amely mindenestre egy közel teljes foglalkoztatás és legalábbis egy nem durván csökkenő GDP-pálya mentén zajlik.

A lakhatás, lakáspiac kapcsán volt egy konkrét kérdés. Két dolgot szeretnék említeni. Egyrészt azt gondolom, önmagában az a monetáris politika, amelyet jelen pillanatban az infláció letörése érdekében folytat a Magyar Nemzeti Bank, hasonló hatásokkal fog bírni a lakáspiaci árakra is. Bizonyos vagyok abban, hogy az a nagyon gyors lakásár-növekedés, amely az elmúlt 4-5-6 évben jellemezte Magyarországot és ilyen módon a lakáspiac elérhetőségét szűkítette, ez a következő időszakban meg fog állni, ezen keresztül, azt gondolom, a lakbérek növekedési üteme is lényegesen alacsonyabb tempóra fog váltani. Ilyen módon önmagában a monetáris politika következménye az lesz, hogy a lakáspiacon az a nagyon brutális ár-növekedés, amely az elmúlt időszakban volt, jelentősen lassulni fog.

Emellett pedig, azt gondolom, általános tanulság nemcsak a lakáspiac, hanem általában a teljes gazdaság szintjén, hogy amikor hozzájárulunk egy-egy piahoz, nem elegendő önmagában a keresletről gondolkodni. Azt gondolom, hogy olyan reformokat, olyan lépéseket kell hozni, ahol a kereslet, illetve a kínálat kéz a kézben együtt tud mozogni, azzal tudjuk elkerülni az ilyen túlzott áremelkedési folyamatokat, mint amelyet a lakáspiac esetében is láttunk. Tehát itt a megoldásunk megint csak ebben a pillanatban - ezzel, azt gondolom, nem mondom újat, hiszen az elmúlt években folyamatosan hoztuk azokat a versenyképességi javaslatokat, amelyek pontosan ezt célozták a lakáspiac esetében is -, hogy ezt a 0,5 százalékos körüli

megújulási rátát, amit a képviselő úr is említett, egyértelműen növelni kell legalább a duplájára. Ha a régiós tapasztalatokat nézem, körülbelül 1 százalékos szintet kell elérni a megújulási ráta esetében, amihez bizonyosan kínálati lakáspolitikára lesz szükségünk, és az építőiparnak is a már sokat emlegetett termelékenységmentesítését kell elérni új technológiákkal a közeli jövőben.

Szintén sok kérdés felmerült az élelmiszeripar jövőjét illetően. Itt megint csak a jegybanki elemzés mutatta be azokat a kihívásokat, illetve azt az alaphelyzetet, amelyben a magyar élelmiszeripar jelen pillanatban van, és azt, hogy ennek milyen következményei vannak az infláció alakulására. Itt is azt gondolom, újdonságot nem fogok mondani, ezek mind-mind olyan állítások, amelyeket az elmúlt években a jegybank folyamatosan megtett. Azt hiszem, volt is egy képviselői kérdés ezzel kapcsolatban, hogy mi a helyzet a versenyképességgel, meg hogy erről kevesebbet beszélünk talán manapság, és kevesebbet érintjük ezeket a folyamatokat. Azt tudom mondani, hogy részünkről minden évben ugyanolyan hangsúlyosan beszélünk a versenyképesség kérdéséről.

Mi magunk is 2016-ban Versenyképesség és növekedés címmel egy tanulmánykötetet publikáltunk a jegybanki elemző csapatnak köszönhetően. Azóta minden évben folyamatosan - kezdtünk 50 ponttal, utána volt 144 pont, 330 pont - versenyképességi javaslatokkal álltunk, illetve állunk elő. Azt gondolom, ezen a téren a kulcs a mérés, tehát folyamatosan mérni kell, hogy egy-egy területen milyen elmozdulásra voltunk vagy vagyunk képesek akár pozitív, akár negatív irányba.

Az élelmiszeriparra visszatérve, azt gondolom, hogy ez egy olyan terület, amely tekintetében egészen bizonyosan komplex, átfogó megoldásra van szükség. Bizonyosan szükségünk van egy teljesen új öntözési struktúrára, azt gondolom, az öntözőrendszereket fundamentálisan kell megújítanunk, és emellett pedig el kell indulni az élelmiszeriparon belül egy mélyebb, sokkal erőteljesebb vertikális integráció felé, ahol alapvetően a termelőtől egészen a logisztikán át, a branding folyamatának bezárásáig hazai kézben erős élelmiszeripari szereplőket tudunk felépíteni. Ebben látom azt a jövőt, amelyben ezt a helyzetet, hogy egy erős agrárország a legmagasabb élelmiszer-inflációval szembesül, képesek lehetünk majd kezelni.

Többször elhangzott az infláció kapcsán az a kérdés, hogy lehetséges-e az egy számjegyű infláció az év végére. *(Dr. Apáti István: Valamilyik év végére!)* Ezzel kapcsolatban megint csak a gazdaságtörténetet tudom segítségül hívni. A gazdaságtörténeti tapasztalatok azt mutatják, hogy amikor az infláció 20 százalékos fölé lendül, akkor egy kemény meló azt ismét egy számjegyű tartományba csökkenteni, viszont vannak rá példák. Azt gondolom, ez azt jelenti a magyar gazdaságpolitika számára, hogy az egy számjegyű infláció az év végére elérhető, viszont ehhez vállvetve szükséges a gazdaságpolitika minden ágának és - még egyszer - a profit húzta infláció megszüntetésén keresztül

a hazai vállalkozói szektornak is majd hozzájárulni a következő időszakban. Még egyszer: a 20 százalékos fölötti inflációt a gazdaságtörténeli tapasztalatok szerint nagyon kemény munka egy éven belül egy számjegyre tartományba hozni. Ehhez még nagyon komoly erőfeszítéseket kell tennünk. Bízom benne, hogy ehhez megvan az erőnk és ezeket az erőfeszítéseket meg tudjuk tenni.

Milyen ára van az infláció letörésének? Van-e ára ennek a monetáris politikának, amelyet az elmúlt időszakban folytattunk? Azt gondolom, minden politikának van ára. Értelemszerűen, amikor egy ilyen válságközegben működik egy gazdaság, amikor egy ilyen magas inflációval néz szembe egy gazdaság, akkor azt szoktam mondani, hogy fájdalmas és még fájdalmasabb lépések vannak.

(12.00)

Én azt mondom, hogy jobb ezeket a lépéseket minél korábban megtenni, és minél gyorsabban megelőzni a bajt, illetve kezelni a problémákat.

A jegybank esetében értelemszerűen annak, hogy magasabb kamatkörnyezet alakul ki, a jegybank mérlegére lesz hatása, illetve már van hatása jelenleg is. Amit itt hangsúlyoznunk kell, az az, hogy a lépések előnyei viszont majd makrogazdasági szinten fognak realizálódni, illetve már realizálódtak.

Mi az, amit emögött láthatunk? Egyrészt ott van az a 11 000 milliárd forint, ami a mai napig gyakorlatilag ott van a pénzügyi rendszerben. Tehát amikor arról beszélünk, hogy 11 000-12 000 milliárd forint likviditás van ma, jelen pillanatban a pénzügyi rendszerben, annak a döntő része ezen jegybanki programok keretében 2020-2021 során került be. Azt gondolom, ezek a források, ez a likviditás ott van most is a magyar gazdaság szereplőinél. Talán csak egy példa: a magyar vállalkozások likvid eszközállománya ebben az időszakban nagyon komoly növekedésen tudott átmenni, tehát 20 százalékos körüli értékről 30 százalékos fölé emelkedett. Ebből is látszik az, hogy tudtak a vállalkozások olyan puffereket építeni, amelyekkel majd a válság során is képesek lesznek gazdálkodni. Tehát még egyszer: ez a pénz ott van a gazdaságban.

A másik pozitívum pedig önmagában az infláció letörése. Azt gondolom, hogy az infláció letörése egy nemzetgazdasági érdek. Még egyszer: magas inflációval nem lehet növekedni, magas inflációval nem lehet felzárkózni. Minél gyorsabban képesek vagyunk az inflációt csökkenteni, annál gyorsabban lesz képes a magyar gazdaság visszatérni a növekedési pályára, egy olyan pályára, ahol a belső beruházások megfelelő mennyiségben rendelkezésünkre állnak, illetve a reálberek ismét növekedő pályára állnak.

Úgyhogy azt gondolom, ezt kell látnunk: költségei vannak, költségei lesznek ennek a monetáris politikának, viszont az előnyök pedig a teljes makrogazdaság szintjén jelentkeznek.

Végezetül csak itt az árfolyam kapcsán, azt gondolom, volt néhány olyan állítás, megfogalmazás, amit érdemes pontosan látnunk. Azt, hogy pénzügyi stabilitásra van szükségünk, pontosan ugyanígy látja a Magyar Nemzeti Bank is, ezért hozta meg azokat a lépéseket, amelyeket az elmúlt hónapokban láthatunk; még egyszer: azért, mert egy rendkívül magas infláció ellen küzdünk.

Annál, hogy a törvényben mit lehet, illetve mi van benne, fontos tisztázni, hogy a törvényben nincs olyan passzus, hogy a jegybank célja, mondjuk, az árfolyam bármilyen konkrét szintjének az alakítása. A jegybanktörvény e tekintetben egyértelműen fogalmaz: a cél az árstabilitás újbóli elérése, ez az elsődleges feladat, illetve a pénzügyi stabilitás biztosítása. Tehát azt tudom mondani az árfolyam-politikát illetően, hogy a jegybank olyan politikát fog folytatni, amelynek eredményeként képesek leszünk az árstabilitást a lehető leggyorsabban a magyar gazdaság számára ismételtelen biztosítani és az árstabilitási céljainkat elérni.

Azt hiszem, talán a legfontosabb kérdéseket ezen a téren érintettem, úgyhogy én szeretném megköszönni minden hozzászólónak a vitában tett állításait. Még egyszer: azt gondolom, egy olyan időszakban vagyunk, amikor a most meghozott döntéseink nemcsak a következő negyedévet, nemcsak a következő évet, hanem az egész következő évtizedet meghatározhatják. Mi a jegybankban azt gondoljuk, hogy a magyar gazdaság nemcsak jó sportoló tud lenni, hanem sikeres sportoló is tud lenni, ezért fogunk a következő időszakban is dolgozni, és ezért fogunk a következő időszakban is mindent megtenni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Most megkérdezem a határozati javaslat előterjesztőjét, Bánki Erik képviselő urat, hogy kíván-e válaszolni. *(Bánki Erik jelzésére:)* Jelzi, hogy nem kíván válaszolni. Ebben az esetben tájékoztatom képviselőtársaimat, hogy a módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk. Most a **napirend utáni felszólalások** következnek. Ennek keretében először Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak adok szót, a Jobbik képviselőjének, ötperces időkeretben. Parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Ház! Talán nőnap alkalmából sem teljesen felesleges beszélünk arról, hogy a gyermekneveléssel kapcsolatos költségek és a gyermeknevelési cikkek áfatartalma mennyire durva terhet ró minden magyar gyermeket nevelőre. Azt látjuk, hogy bőven lett volna mozgásteret a kormánynak ezen a területen beavatkozni, de valamilyen okból mégsem tette meg mindezt.

Azt is látjuk, hogy egyik évről a másikra mintegy ezermilliárdos nagyságrenddel több áfabevételre számít a kormány, és ha ennek a plusznak csak egy

részét, egyötödét, egyhatodát fordítaná erre a célra, akkor rögtön elmondható lenne, hogy érdemben lehetne csökkenteni a családok terheit. Az utóbbi napokban már konkrét termékek mentén elemeztem azt, hogy ha ezt az áfaösszeget, a jellemzően 27 százalékos uniós rekorderáfát az érintett családoknál hagynák, akkor mekkora, több ezer vagy akár több tízezer forintos kedvezményhez lehetne juttatni őket. Arról kevesebbet beszélünk, hogy ez a pluszáfabevétel, amit egyébként a magyar családok, magyar vállalkozók adnak össze, jóval könnyebben mozgatható lenne, mint a költségvetés más sorai.

Itt merül fel az alapvető élelmiszerek áfatartalmának a csökkentése, ami szintén egy évek óta a Házban mantrázott lehetőség, de óriási átfedésben áll egyébként a gyermeknevelési cikkekkel is. Azt látjuk, hogy ha valaki magyar előállítású bébiételt keres a piacon - én így szoktam eljárni, mondjuk, Kecskeméti márkájút keresek -, nagyon nehéz 500 forint alattit találni, de inkább 600 forintba kerül egy ilyen; az áfa családoknál hagyásával érdemben lehetne csökkenteni ennek az árát, ennek a terheit is. Az is tisztán látható, hogy a kormány nemcsak hogy nem nyitott ezen a téren, de a költségvetési módosító javaslatoknál egyenesen nemmel szavazott a magyar családokra és a gyermeket nevelő magyar családokra, ami valami egészen elképesztő.

Azt is sokan elfelejtik, hogy az érintett családok nagy része a lakhatási költségei tekintetében is sokkal nagyobb drágulással kellett hogy szembenézzon az utóbbi években, mint amekkora kedvezményt, adott esetben családi adókedvezményt vagy bármilyen más családtámogatást elérhetett, ezek ugyanis nem növekednek inflációkövető módon, a lakhatási költségek pedig brutálisan emelkedtek. Példának okáért egy albérletben lakó és ott gyermekeket nevelő budapesti család az utóbbi egyéves időszakban akár több mint 50 ezer forintos havonta mért albérletdíj-növekedéssel kellett hogy számoljon.

Éppen ezért teljesen egyértelmű kérés az, hogy egy állami háttérű bérlakásépítési koncepcióval csökkentjük azt a kínálati szűkösséget, ami ezen a piacon fennáll, mert ez is egy piac. Példának okáért az Airbnb kezeletlen mivolta kivett nagyon sok ingatlant erről a piacról, éppen ezért, főleg a belvárosi kerületekben, az albérleti díjak brutális növekedése megállíthatatlanná vált. Az egészen elképesztő az volt, hogy ez a kormány ingerküszöbét egyáltalán nem érte el; amikor pedig több év tétovázás után úgy tűnt, hogy beavatkozik, akkor is az önkormányzatokra terhelte annak a felelősségét, hogy Airbnb-ügyben valamifajta szabályozást hozzanak azon önkormányzatokra, akik elképesztően forráshiányos környezetben dolgoznak, és éppen a kormány apasztotta el a forrásai egy részét. Egy ilyen forráshiányos környezetben nyilván az önkormányzat is engedékenyebb lehet a kellenél. Egyértelmű, hogy az Országgyűlésnek lenne felelősége ebben a kérdésben is. Ertetlenül állunk az előtt,

hogy ezzel a felelősséggel miért nem mer szembesülni a kormány.

Összességében tehát ha a gyermeket nevelők anyagi terheit vizsgáljuk, akkor egyértelműen növekedtek ezek a terhek az utóbbi években, a lakhatási szegmensre kitekintve ott még fokozottabb ez a növekedés, ezzel szemben pedig nem állt semmilyen mérhető kedvezmény.

Ezért arra szólítjuk fel a kormányt, hogy nem a már elköltött pénzek tekintetében, hanem a plusz áfabevételi várakozását illetően mondjon le ezeknek az adóforintoknak egy részéről, hagyja ezeket a családoknál, és ezzel az általam említett három célzott programmal érdemi könnyítést lehetne elhozni a gyermeket nevelő családok életébe. Márpedig egy válságidőszakban - és nem tudjuk, hogy a válságidőszak elején vagy közepén tartunk - ennél fontosabb vívmányt nem lehetne elérni, mert mindez a szülőföldön való boldogulás lehetőségét támasztja alá. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Szintén napirend utáni felszólalásra jelentkezett Bakos Bernadett képviselő asszony, az LMP frakciójából. Megadom a szót, parancsoljon!

(12.10)

BAKOS BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Az LMP – Magyarország Zöld Pártja immár harmadik éve igyekszik segíteni a nemzetközi nőnap alkalmából azokat a nőket, akiknek a problémáit nem oldja meg egy szál virág vagy egy doboz bonbon. Ők azok a nők, akik szegény körülmények között élnek, akiknek vásárlásnál mérlegelniük kell, hogy alapvető higiéniai termékeket vegyenek, és ha még ki is tudják fizetni, akkor adott esetben mit kell visszahelyezni emiatt a polcokra, például a zöldséget vagy a húsokat. És ők azok a lányok, akik hónapról hónapra néhány napot hiányoznak az iskolából, mert nem tudják megoldani azokat a bizonyos napokat, vagy pedig különböző házi praktikákkal betegítik meg magukat, ami miatt akár tartós egészségkárosodásokat is szenvedhetnek.

Az egészségügyi betét, a tisztasági betét, a tampon vagy éppen a sampon és a tusfürdő nem számít luxustermékeknek, mégis becslések szerint nagyjából a magyar nők 20-30 százaléka nem tudja ezeket megengedni magának. Ez számszerűen azt jelenti, hogy a leginkább optimista becslések szerint is egymillió nőt érinthet Magyarországon ez a probléma. Ezt a témát pedig sajnos a mai napig tabuként kezelik, épp ezért nagyon nehéz pontosan felmérni az érintettek számát és körét, és közvetlenül segíteni őket.

Mindeközben Magyarországon a világszerte rekordmagas, 27 százalékos áfa vonatkozik ezekre a termékekre, és az elmúlt időszakban az élet minden területén tapasztalható drágulás is kiemelten érintette

az általános higiéniai termékeket. Ezen valamennyit nyilván segítene, ha legalább a kifejezetten menstruációs termékek áfáját eltörölnénk, azonban ettől még csak olcsóbbá válnának, és még nem oldaná meg a teljes problémát, hiszen így is lennének olyan emberek, akik nem tudnák maguknak megengedni továbbra sem. Gondoljunk bele például egy kis keresetű család sorsába, ahol adott esetben, mondjuk, van két lánygyermek, de minimálbérből vagy éppen közmunkásbérből kellene még kigazdálkodni havi 10-20 ezer forintot csak a női higiéniai termékekre a megélhetés egyéb terhei mellett.

Márpedig 2023-ban, a civilizáció azon fokán, amikor évtizedekkel ezelőtt már embereket küldtünk az úrbe, mégsem mondhatjuk azt a társadalom egyik felének, hogy járjon rongyokba bugyolálva, összeszorított lábbal, ha nincsen elég pénze. Éppen ezért 2021-ben még önkormányzati képviselőként kezdeményeztem Budapest X. kerületében, hogy az önkormányzat nyújtson segítséget a rászoruló nőknek, és az iskolákban és a szociális ellátás során biztosítsa ezeket a termékeket számukra.

A program megvalósult, és most néhány tapasztalatot szeretnék megosztani önökkel. Kőbányán mindössze kétmillió forintos éves keretösszezből meg tudott valósulni a program, és 2455 csomag egészségügyi betét és 115 csomag intim törülköző került kiosztásra. Ezáltal a kerület valamennyi általános és középiskolájában elérhetőek voltak ezek az alapvető termékek. A család- és gyermekjóléti szolgálat a családlátogatások és az ügyfélfogadás során biztosította ezeket a termékeket. A gyermekek átmeneti otthonában pedig edukációval egybekötve biztosították a kamasz lányok számára. Mind a területi, mind az iskolai védőnők segítettek a betétek és a törülközők kiosztásában. Tehát a nagyjából 80 ezres lakosságú Kőbányán ebből az alacsony keretösszezből, mindössze éves kétmillió forintból sikerült valós segítséget nyújtani a rászoruló nőknek, és ez a program mintául szolgálhat az egész országban, hiszen ez alapján nagyjából 250 millió forintból megvalósítható lenne országos szinten is ez a program.

Az LMP területi szervezetei idén harmadik alkalommal vásároltak és gyűjtöttek ilyen alapvető termékeket, és ezeket a rászorulókat segítő civil és önkormányzati szervezeteken keresztül eljuttatták oda, ahol a legnagyobb a szükség rájuk. A visszajelzések minden esetben pozitívak voltak, tehát ez is bizonyítja, hogy valóban szükség van ezekre, hiszen minden alapítványnak, intézménynek a listáján szerepelnek általános higiéniai termékek és kifejezetten menstruációs termékek, tehát szükség lenne az intézményesített biztosításukra.

A nemzetközi nőnap többről szól, mint a virágosztásról és a bonbonról, arról is szól, hogy egyrészt elismerjük a nők közéleti, politikai szerepvállalását, másrészt felismerjük olyan problémákat, amelyek

kifejezetten a nőket érintik, és keressük ezekre a megoldásokat. Éppen ezért nyújtottam be egy olyan javaslatot az Országgyűlés elé, amely a Kőbányán már jól működő módszer országos bevezetését irányozza, és nagyon bízom benne, hogy ezt minden képviselő támogatni tudja. Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Dócs Dávid képviselő úr, a Mi Hazánk frakciójából. Megadom a szót, parancsoljon!

(Bakos Bernadett elfoglalja a jegyzői széket.)

DÓCS DÁVID (Mi Hazánk): Tisztelt Elnök Asszony! Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Ház! Először is engedjék meg, hogy a nemzetközi nőnap alkalmából először is a teremben található hölgyeknek boldog nőnapot kívánjak, ezután pedig a világ összes hölgy tagjának szeretném ugyanezt kívánni.

A mai téma kicsit összefügg a tegnappal, hiszen tegnap tárgyalta a parlament az orosz-ukrán konfliktust és annak Magyarországra gyakorolt hatásait, illetve az egyéves évfordulóról való megemlékezés és a béke melletti feltétlen kiállás volt a téma. Én viszont most egy kicsit gazdasági oldalról szeretném megközelíteni ezt, hiszen láthatjuk azt, hogy nemcsak a háborús szankciók miatt van ennek gazdasági oldala is, hanem bizonyos ágazatokat jobban érint, így például a saját szakterületemről, a mezőgazdaságból szeretnék egy példát hozni. Hiszen a tavalyi év óta, mióta a háború kitört, a magyar mezőgazdaságot nem elég, hogy az évszázad aszálya sújtotta, és nem elég, hogy gyakorlatilag a megnövekedett inputárakkal kellett a gazdáknak szembenézniük, és meg kellett próbálniuk ezt a évet túlélniük, hiszen a tavalyi év minden tekintetben és minden szempontból egy nagyon embert próbáló és egy nagyon gazdát próbáló év volt, még ráadásul erre jött rá gyakorlatilag az a mérhetetlen mennyiségű ukrán gabona, ami elárasztotta az európai piacot, így közvetett nyugati szomszédjunkt az ukránoknak, minket, magyarokat és Magyarországot is.

Megállapodtak török közvetítéssel Oroszország és Ukrajna, hogy egy gazdasági humanitárius folyosón keresztül a hatalmas nagy gabonatermésüket Afrikának és a Közel-Keletnek továbbra is zökkenőmentesen lehessen szállítani. Ám ezek a szállítmányok valamiért a célhelyre már nem jutnak el, itt rekednek Európában, ezzel gyakorlatilag lerontva az európai gazdák lehetőségeit, hiszen mind a termőterületük, mint a technológiájuk sokkal fejlettebb. Itt lehet megemléteni, hogy ha azt mondtuk, hogy ez nem Ukrajna és Oroszország háborúja, hanem Amerikának is némi köze van hozzá, akkor most is meg kell hogy említsem, hogy természetesen itt is a gazdasági érdekek érhetőek tetten. Hiszen Amerika az elmúlt években, évtizedben óriási fejlesztéseket eszközölt Ukrajnában a mezőgazdaság terén. Esméletlen fejlett technológiával dolgoznak, több ezer

hektáron gazdálkodnak a legmodernebb gépparkokkal, és amíg nálunk gyakorlatilag a Kárpát-medencében vízhiányról és aszályról beszélhetünk, addig az ukrain területeken szinte kivétel nélkül ezeket az óriási táblákat öntözik is. Éppen ezért, mivel a világon a legjobb termőtalajok 25 százaléka Ukrajnában található, a csernozjom talajokon pedig másfél-kétszeres termésátlagokat lehet elérni az európaihoz képest, ezért ez a verseny nagyon kiegyenlítetlen.

Természetesen mi nemcsak nem azért nem támogatjuk Ukrajna európai uniós csatlakozási szándékát, mert elnyomja a mai napig és két lábbal tiporja az Ukrajna területén található és az Ukrajna területén élő kárpátaljai magyarság jogait, hanem azért sem támogatjuk, hiszen az agráriumban egy beláthatatlan következménye lenne annak, ha az uniós tagság után még területalapú támogatásokat is kapnának ezekre az óriási nagy földterületekre. Akkor, azt gondolom, hogy végképp a közép-európai térségben élő gazdák és gazdálkodó gazdák egy olyan hátrányba kerülnek, amit már nem lehetne gyakorlatilag visszacsinálni, és ezzel végképp tönkremenne az agrárium itt Közép-Európában és így Magyarországon is.

Láthatjuk, hogy elképzelhető, hogy a kormány ezért tervezi inkább a magyar mezőgazdaság és élelmiszeripar, feldolgozóipar újraélesztése és felvirágoztatása helyett azt, hogy Magyarország egy akkumulátor-nagyhatalom legyen. Nagyon kettős ez is, hiszen nem igazán értjük, a Mi Hazánk Mozgalom nem igazán érti, hogy amíg Kínából jön most már szinte az élelmiszerek nagy része, amikor 26 emeletes malachoteleket építenek Kínában, akkor gyakorlatilag egy

olyan mezőgazdasági adottságokkal rendelkező ország, mint Magyarország pedig miért akkumulátort fog előállítani kínai nagytőkének és kínai vendégmunkásoknak köszönhetően. Szerintünk jobb lenne, ha Kínában maradna a kínai nagytőke és a kínai vendégmunkások, mi pedig, magyarok, a magyar mezőgazdasággal és feldolgozóiparral próbálnánk meg foglalkozni.

Éppen ezért a mi javaslatunk az a kormány részére, hogy fejezze be ezt az álságos gazdaságpolitikát, hagyja abba azokat a törekvéseit, amelyek ellehetetlenítik a jövőben is azt, hogy egy önálló magyar nemzetgazdaságot tudjunk kiépíteni. Úgy gondoljuk, hogy mindenképpen nekünk a magyar földre, a magyar agráriumra és feldolgozóiparra kell támaszkodni, és azt szeretnénk a kormánytól kérni és arra szólítjuk fel, hogy a magyar gazdák védelmében pedig az Európai Bizottságnál újabb tárgyalásokat folytassanak annak érdekében, hogy az ukrán gabona ne Magyarországon koncentrálódjon. Köszönöm szépen a szót. *(Taps a Mi Hazánk soraiban.)*

(12.20)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A napirend utáni felszólalások végére értünk.

Tájékoztatom önöket, hogy az Országgyűlés tavaszi ülészakájának következő ülésére várhatóan 2023. március 20-án kerül sor. Megköszönöm munkájukat, az **ülést bezárom**.

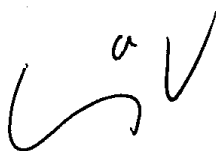
(Az ülés 12 óra 21 perckor ért véget.)

Bakos Bernadett s. k.
jegyző

Dócs Dávid s. k.
jegyző

Földi László s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés Hivatala főigazgatója

Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)